SYMBIOSIS

ΕΠΕΤΕΙΑΚΗ ΕΚΘΕΣΗ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΕΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ
2020

SYMBIOSIS

Εικαστική Εκδήλωση 2020

19/9 - 3/10

“Επετειακή Έκθεση” & “Με τα Μάτια Ανοιχτά”

Κέντρο Εικαστικών & Εφαρμοσμένων Τεχνών Δήμου Παλλήνης

Επιμέλεια: Κατερίνα Παναγιωτάκη

Σύλλογος Εικαστικών Μεσογαίας

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Ο Σύλλογός μας, συνεχίζοντας την πολυσχιδή δράση του και επιθυμώντας να ενεργοποιήσει δυναμικά την παρουσία των πολλών και σημαντικών Ελλήνων εικαστικών που τον απαρτίζουν και να καλλιεργήσει ένα γόνιμο μεταξύ τους διάλογο, διοργανώνει δύο εικαστικές εκθέσεις στο πλαίσιο του προγράμματος και των δράσεων Πολιτιστικός Σεπτέμβρης 2020 του Δήμου Παλλήνης. Φέτος, ο σύλλογος με αφορμή τα 15 χρόνια λειτουργίας του διοργανώνει μια εκδήλωση με τίτλο «Symbiosis» με δύο εικαστικές εκθέσεις στο «Κέντρο Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών» στην Κάντζα. Στην πρώτη επετειακή έκθεση φιλοξενούνται έργα εικαστικών που συνέβαλλαν με την παρουσία τους στο έργο του συλλόγου. Η δεύτερη έκθεση «Με τα Μάτια Ανοιχτά» φιλοξενεί έργα μελών του συλλόγου, θεματική της έκθεσης είναι τα έργα να λειτουργήσουν σαν ένα αστικό ημερολόγιο, με εικόνες που βλέπουμε κοιτάζοντας γύρω.

Ο Σύλλογος Εικαστικών Μεσογαίας, ιδρύθηκε το 2005 με τη νομική υπόσταση του Καλλιτεχνικού Σωματείου και με σκοπούς πολιτιστικούς, πνευματικούς και καλλιτεχνικούς, έχει πραγματοποιήσει σημαντικές δραστηριότητες από την απαρχή της σύστασής του:
Μεταξύ άλλων αξίζει να αναφερθούν:

- 2004: Έκθεση 60 εικαστικών των Μεσογείων (αργότερα ιδρυτικά μέλη του Συλλόγου) στο Μουσείο Βορρέ με τίτλο «Εν Μεσογαία».
- 2005: Ίδρυση του «Συλλόγου Εικαστικών Μεσογαίας» από 59 καλλιτέχνες με έδρα το Μουσείο Βορρέ.
- Σεπτέμβριος 2005: «Γιορτή Τεχνών-Διόνυσος». Συνδιοργάνωση από τον Σύλλογο και το Πνευματικό Κέντρο Δήμου Παλλήνης στο προαύλιο του Εργοστασίου Καμπά, με υπαίθρια έκθεση, συμπόσιο εργασίας γλυπτών και εικαστικά δρώμενα.
- Φεβρουάριος 2006: Ημερίδα με θέμα «Πολιτιστική Ανάπτυξη στα Μεσόγεια» από το Σύλλογο και την Νομαρχία Ανατολικής Αττικής στο Μουσείο Βορρέ.
- Ιούνιος 2006: «Καραβάνι της Τέχνης». Συνδιοργάνωση από τον Σύλλογο σε συνεργασία με τον Δήμο Παλλήνης. Στο πλαίσιό του οι καλλιτέχνες δούλεψαν με τα παιδιά στα σχολεία της περιοχής.
- Σεπτέμβριος 2006: Εγκαίνια του «Κέντρου Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών» στην Κάντζα και της έκθεσης «Εν Μεσογαία 2» από 77 μέλη του Συλλόγου με πολλές παράλληλες πολιτιστικές εκδηλώσεις.
- Οκτώβριος 2006: Εκθέσεις Σύγχρονης Κεραμικής, Φωτογραφίας και Ζωγραφικής στο ΚΕΕΤ με επισκέψεις και ξεναγήσεις από σχολεία, συλλόγους και άλλες πολιτιστικές εκδηλώσεις.
- Δεκέμβριος 2010: Έκθεση 72 καλλιτεχνών με θέμα « Η Τέχνη ενάντια στην Εξάρτηση» σε συν-διοργάνωση Συλλόγου και ΚΕΘΕΑ στον Πολυχώρο ΑΠΟΛΛΩΝ στον Πειραιά.

- Δεκέμβριος 2011: Έκθεση «Ορίζοντες» με 120 έργα στην Δημοτική Πινακοθήκη Πειραιά με συμμετοχή 40 μελών του Συλλόγου.
- Δεκέμβριος 2012: Καλλιτεχνικό Bazaar Χριστουγέννων στο Μουσείο Βορρέ.
- 2014: Έκθεση με τίτλο «Κοινό Σημείο» στο Sofitel Athens Airport.
- 2015: Έκθεση στην αίθουσα Χυτήριο στο Λαύριο με θέμα «Το Λαύριο».
- 2016: Καλλιτεχνικό Bazaar Χριστουγέννων στο Μουσείο Βορρέ.
- Μάρτιος 2017: Έκθεση στη Δημοτική Βιβλιοθήκη Κορωπίου με τίτλο «Το Βιβλίο».
- Ιούνιος 2017: Έκθεση στη γκαλερί Πανταζίδη στο Παγκράτι με θέμα «Μέσο-Γαία».
- Σεπτέμβριος 2017: Έκθεση στην Πλατεία Δεξαμενής του Δήμου Κορωπίου.
- Απρίλιος 2018 : συμμετοχή του συλλόγου μας στην έκθεση "Clean Art" στο Πολιτιστικό Κέντρο του Δήμου Μαρκοπούλου.
- Σεπτέμβριος 2018: Έκθεση με τίτλο «Κτήμα Καμπά» στο «Κέντρο Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών» του Δήμου Παλλήνης.
- Δεκέμβριος 2018: Καλλιτεχνικό Bazaar Χριστουγέννων στο Μουσείο Βορρέ.
- Ιούνιος 2019: Έκθεση με τίτλο « Το Μέλλον της Παράδοσης» στη Δημοτική Πινακοθήκη Μαρκόπουλου με την συνεργασία του μουσείου Μπενάκη.
- Σεπτέμβριος 2019: Έκθεση με τίτλο «Από Ψηλά» στο «Κέντρο Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών» του Δήμου Παλλήνης όπου πραγματοποιήθηκαν ξεναγήσεις σε σχολεία και ενηλίκους.

Προετοιμάζοντας την έκθεση, απευθυνθήκαμε σε όλα τα ενεργά ή εγγεγραμμένα μέλη του Συλλόγου Εικαστικών Μεσογαίας, διαπιστώνοντας με χαρά στη συνέχεια το ενδιαφέρον και τη θερμή ανταπόκρισή τους για την οποία και τους ευχαριστούμε.
Ευχαριστούμε ακόμη θερμά την επιμελήτρια της έκθεσης κα Κατερίνα Παναγιωτάκη.
Ευχαριστούμε επίσης θερμά την κα. Λίλα Κικαρέα και τον κ. Γιάννη Ρούσση για τα γραφιστικά και τον κ. Θεόδωρο Κουλεδάκη για την έκδοση του καταλόγου και όλους όσους κοπίασαν για την πραγματοποίηση αυτής της έκθεσης.

Ευχόμαστε το αποτέλεσμα να δικαιώσει τις προσπάθειες όλων μας και να συνεχίσει μια οργανική συνύπαρξη και εκ βαθέων δημιουργική συνεργασία των μελών μας.

Το Δ.Σ. του Συλλόγου
Εικαστικών Μεσογαίας
syllogoseikastikon@gmail.com

Η ιστορία μίας δημιουργικής συμβίωσης στα Μεσόγεια...

Το 2001 η Καλλιόπη Τσούτσουρα ξεκίνησε μια φιλόδοξη προσπάθεια για πολιτιστική δράση στην Παλλήνη και τα Μεσόγεια. Με όραμα για εικαστική και πολιτιστική αποκέντρωση, για ένα πυρήνα τέχνης που να σφύζει από ζωντάνια, με παιδιά και ενήλικες να συμμετέχουν στην καλλιτεχνική δημιουργία και επιμόρφωση, στα σεμινάρια και συμπόσια, να επισκέπτονται εκθέσεις από Έλληνες και ξένους καλλιτέχνες, να ψυχαγωγούνται σε πολιτιστικά δρώμενα όλων των τεχνών.

Με συνεργάτιδα την ιστορικό τέχνης - ζωγράφο Βασιλική Παπανδρέου, η πρόταση έγινε στο Δήμο Παλλήνης για τη δημιουργία ενός Κέντρου Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών «ΚΕΕΤ» στις δύο παλιές αποθήκες Καμπά στην Κάντζα. Η συμβολή της Καλλιόπης Τσούτσουρα θα ήταν η αμισθί διεύθυνση του Κέντρου, μαζί με το μηχανολογικό εξοπλισμό του δικού της εργαστηρίου κεραμικής, που λόγω προβλήματος υγείας της έκλεισε. Η πρόταση αυτή έγινε δεκτή από τον δήμαρχο Σπ. Κωνσταντά, έγινε μελέτη που υποβλήθηκε στο Υπουργείο Πολιτισμού για επιδότηση αλλά απερρίφθη.

Το 2003, ο δήμαρχος Θ. Γκοτσόπουλος και ο Δήμος Παλλήνης ενέκριναν τη χρηματοδότηση και ξεκίνησε η επισκευή-αναπαλαίωση των αποθηκών Καμπά. Με τον νομάρχη κ. Κουρή, η Νομαρχία Ανατολικής Αττικής ανέλαβε τη διαμόρφωση του περιβάλλοντα χώρου και η αρχιτεκτονική μελέτη προσφορά του αρχιτέκτονα κ. Παύλου Καλλιγά. Ήταν μεγάλο επίτευγμα να σωθούν οι παλιές αποθήκες, να αναπαλαιωθούν με καλαίσθητο τρόπο και να λειτουργήσουν για τον πολιτισμό.

Για να αναδειχθεί το καλλιτεχνικό δυναμικό των καλλιτεχνών που ζουν και εργάζονται στους 14 δήμους των Μεσογείων διοργανώθηκε το 2004, στο Μουσείο Βορρέ, έκθεση 60 καλλιτεχνών. Η έκθεση «Εν Μεσογαία», υπό την αιγίδα της Νομαρχίας Ανατολικής Αττικής, του Δήμου Παλλήνης και την υποστήριξη του Μουσείου Βορρέ, ήταν μια πρώτη συσπείρωση των εικαστικών των Μεσογείων.

Οι καλλιτέχνες των Μεσογείων συμφώνησαν να πλαισιώσουν με την συμμετοχή τους το ΚΕΕΤ για την προαγωγή των εικαστικών τεχνών και έτσι τον Απρίλιο 2005 ιδρύθηκε ο Σύλλογος Εικαστικών Μεσογαίας από 59 εικαστικούς, καταξιωμένους στο χώρο τους, στη γλυπτική, ζωγραφική, κεραμική, χαρακτική, φωτογραφία. Εξελέγη παμψηφεί πρόεδρος η Καλλιόπη.

Η πρώτη συλλογική δραστηριότητα του συλλόγου ήταν τα εικαστικά δρώμενα στο Εργοστάσιο Καμπά, στο πολιτιστικό «Σεπτέμβρη 2005» του Δήμου Παλλήνης, αφιερωμένο στο Διόνυσο. Η αμφίδρομη σχέση καλλιτέχνη - θεατή ήταν ενθουσιώδης, πράγμα που ο Σύλλογος αποσκοπούσε.

Κώστας Δικέφαλος

Καθηγητής στην Σχολή Καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων

1956 Γεννήθηκε στη Ζάκυνθο.
1976- 1982 Εισάγεται στην Α.Σ.Τ.Κ. των Αθηνών, όπου υπήρξε υπότροφος και αποφοίτησε με άριστα.
1983-1984 Εργάζεται στο Μουσείο Φυσικής Ιστορίας Αγγέλου και Νίκης Γουλανδρή στην Κηφισιά.
1985-1990 Συνεργάζεται με το Εθνολογικό Μουσείο Αθηνών (Παλαιά Βουλή).
1992-1998 Διδάσκει στην Α.Σ.Κ.Τ. Αθηνών στο εργαστήριο γλυπτικής.
2009 Διδάσκει στην Α.Σ.Κ.Τ Αθηνών στο εργαστήριο του μαρμάρου.
2009-2014 Διδάσκει γλυπτική στο τμήμα Πλαστικών Τεχνών και Επιστημών της Τέχνης του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων ως αναπληρωτής καθηγητής.

Έχει τιμηθεί με πολλά βραβεία στην Ελλάδα και το εξωτερικό, όπου το 1996 παίρνει το Ά βραβείο γλυπτικής σε Διεθνή διαγωνισμό τού πανεπιστημίου Kitakyushu στην Ιαπωνία. Έχει λάβει μέρος σε 15 συμπόσια γλυπτικής, έχει κάνει 15 ατομικές εκθέσεις με όλα τα έργα φτιαγμένα σε μάρμαρο και έχει συμμετάσχει σε πάρα πολλές ομαδικές στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Έχει διατελέσει μέλος του Δ.Σ. της εφορίας Γλυπτικής του Ε.Ε.Τ.Ε., του Συλλόγου Γλυπτών Ελλάδος, πρόεδρος του Συλλόγου Εικαστικών Μεσογαίας, μέλος της επιτροπής κατατάξεως και κρίσεων του Ε.Ε.Τ.Ε. καθώς και μέλος του Πειθαρχικού Συμβουλίου του Ε.Ε.Τ.Ε. Έργα του βρίσκονται στη συλλογή γλυπτών της Α.Σ.Κ.Τ., στην Εθνική Πινακοθήκη, στο Υπουργείο Εξωτερικών, στο Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης του Ίωνα Βορρέ, στην Πινακοθήκη Πιερίδη, στο Μουσείο Μοντέρνας
Τέχνης Γουλανδρή στην Άνδρο, στο Πνευματικό Ίδρυμα της Εθνικής Τράπεζας στο Τελλόγλειο Μουσείο Θεσσαλονίκης, στο Μουσείο Χρήστου και Σοφίας Μοσχανδρέου στο Μεσολόγγι,στο Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης «Θεόδωρος Παπαγιάννης» στα Γιάννενα, στο Υπαίθριο Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης Fujimi στην Ιαπωνία, στη Συλλογή Μοντέρνας Τέχνης του Πανεπιστημίου Kitakyushu στην Ιαπωνία, καθώς και σε πολλές ιδιωτικές συλλογές.

Αυτός που διαχειρίζεται μόνο την ύλη, είναι τεχνίτης - δεξιοτέχνης.
Αυτός που διαχειρίζεται μόνο την σκέψη, είναι "θεωρητικός εικαστικός".
Η γλυπτική είναι το πάντρεμα της ύλης με την σκέψη και το συναίσθημα. Μόνο όταν συνυπάρχει και συμπορεύεται η ύλη και η σκέψη, μπορεί να διαμορφωθεί μια γλώσσα που να μεταφράζει με σαφή τρόπο την πρόθεση του δημιουργού για επικοινωνία. Αυτή η γλώσσα ονομάζεται Εικαστική, έχει το δικό της λεξιλόγιο, την δίκη της σημειολογία, τα δικά της μορφικά νοήματα. Η εικαστική γλώσσα εξελίσσεται στο σώμα του γλυπτικού έργου. Οι νέοι δημιουργοί πρέπει να κατανοήσουν τις έννοιες που εμπερικλείει η εικαστική γλώσσα, την χρησιμότητα της και τις εκφάνσεις της.

Η εκπαίδευση της εικαστικής γλώσσας απαιτεί χρόνο, μεθοδολογία και μετάβαση από τα απλά στα σύνθετα. Στην εκπαιδευτική διαδικασία πρέπει να εξελίσσονται η νοητική και η υλική προσέγγιση. Μέρη της μεθοδολογίας αποτελούν η κατανόηση της άυλης ιδέας και η μορφοποίηση της με την γλώσσα των σχημάτων σε γλώσσα των οπτικών νοημάτων - η διαχείριση των ευαισθησιών του κάθε φοιτητή με την ενεργοποίηση των οπτικών - απτικών ιδιαιτεροτήτων και ικανοτήτων - εκγύμναση των δεξιοτήτων του κάθε φοιτητή με γνώμονα την υπόδειξη επάνω στο έργο του των θετικών και αρνητικών στοιχείων - Σταθερή ανάδειξη των ικανοτήτων κάθε φοιτητή με την διαχείριση των ιδιαιτεροτήτων και ιδιοτήτων και το πάντρεμα και την συμπόρευση της γλώσσας του υλικού με την γλώσσα των νοημάτων.

Το έργο θα πρέπει να έχει διαμορφωμένη και καθαρή την εικαστική γλώσσα και τα γλυπτικά μέσα που χρησιμοποιεί στην διαμόρφωση της συγκεκριμένης γλώσσας να είναι αποκρυσταλλωμένα και με καθορισμένη την πρόθεση της δημιουργίας του συγκεκριμένου γλυπτού. Αυτό σημαίνει ότι ο δημιουργός γλύπτης έχει βαθιά γνώση της γλώσσας των σχημάτων και της σχέσης αυτής της γλώσσας με την γλώσσα των νοημάτων. Αυτή την γλώσσα παλεύει και την συνδιαμορφώνει. Αυτή η βιωματική σχέση συμπορεύεται σε όλες τις φάσεις γέννεσης ενός έργου (σχέδιο-μακέτες-επεξεργασία υλικού-θέασης του έργου μέσα στον χώρο-φινίρισμα του έργου), και με τον χρόνο αποκτά προσωπική ταυτότητα, την ταυτότητα του δημιουργού. Ο δημιουργός γλύπτης θα πρέπει να βρίσκεται σε συνεχή διαχείριση της εικαστικής του γλώσσας, να την εμπλουτίζει και να την εξελίσσει ώστε να γίνεται κατανοητή από τους ανθρώπους που έχουν επαφή με την εικαστική γλώσσα.

Ο νέος δημιουργός - φοιτητής κατανοεί την εικαστική γλώσσα ενός δημιουργού, τόσο μέσα από την επαφή του με την ύλη, όσο και μέσα από την σχέση του με τον νοητικό και συναισθηματικό του κόσμο. Όλα αυτά (και πολλά άλλα), σφυρηλατούνται μέσα στον ιερό χώρο του εργαστηρίου, που αποτελεί το έναυσμα μιας καινούργιας ζωής, της ζωής ενός εικαστικού δημιουργού και συγκεκριμένα ενός γλύπτη. Εν κατακλείδι η εκπαιδευτική διαδικασία στήνεται πάνω στην ύλη, που με την γλώσσα των σχημάτων, την διαχείριση του φωτός, της κλίμακας και του χώρου και την βοήθεια της σημειολογίας των νοημάτων, μετατρέπουμε την άυλη ιδέα, σε εικαστική γλώσσα και σε συνδυασμό με την ατομική ιδιοσυγκρασία των φοιτητών σε προσωπική εικαστική γλώσσα.

(Το κείμενο αποτελεί απόσπασμα από ολοκληρωμένη έκθεση του Κώστα Δικέφαλου με τίτλο «Περί Γλυπτικής» - τα αποσπάσματα είναι επιλογή της επιμελήτριας)

***"Σπείρα"*, 2018**
Μάρμαρο Χίου και ανοξείδωτο ατσάλι, 99x47x33 εκ.

***"Ζευγάρι"*, 2018**
Μάρμαρο Διονύσου, 158x38x34 εκ.

***"Σπείρα"*, 1992**
1ο Διεθνές Συμπόσιο Γλυπτικής στη Θάσο 600x140x100 εκ.

***"Σπείρα"*, 1996**
1st International Outdoor Sculpture Contest
(Πανεπιστήμιο Kitakyushu Japan) 180x75x50 εκ.

Γιώργος Καλακαλλάς

Ομότιμος Καθηγητής Ε.Μ. Πολυτεχνείου

1938 Γεννήθηκε στον Τύρναβο
1962 Έλαβε πτυχίο Γλυπτικής και Θεωρητικών και Ιστορικών Σπουδών (Καθ'όλη την διάρκεια των σπουδών του υπήρξε υπότροφος του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών (ΙΚΥ) επειδή πρώτευσε στις εισαγωγικές εξετάσεις.)
1959-1962 Έλαβε υποτροφία από το Υπουργείο Παιδείας και το τότε βασιλικό ίδρυμα για την μελέτη της Μεταβυζαντινής και Λαϊκής Τέχνης για ένα χρόνο στο Πήλιο και για δύο χρόνια στα Ζαγοροχώρια.
1965–2005 Εργάσθηκε ανελλιπώς στην Σχολή Αρχιτεκτόνων του Εθνικού Μετσοβίου Πολυτεχνείου. Έχει αναπτύξει μία συνεχή και συνεπή εκπαιδευτική δραστηριότητα όλα τα χρόνια που υπηρέτησε στο Ε.Μ.Πολυτεχνείο σαν δάσκαλος στα πλαίσια των μαθημάτων του Εργαστηρίου Πλαστικής, τόσο των υποχρεωτικών, όσο και των κατ' επιλογήν, όπου και διατέλεσε Διευθυντής, ως Τακτικός Καθηγητής.
1995-96 Ασχολήθηκε ως υπεύθυνος με την έρευνα της πορείας και της εξέλιξης του καλλιτεχνικού και αρχιτεκτονικού στοιχείου στην πόλη της Lyon με εκπαιδευτική άδεια ενός ακαδημαϊκού έτους καλεσμένος του Πανεπιστημίου Lumiere Lyon II.
1995 Εκδόθηκε το βιβλίο «Πλαστικές Δημιουργίες σπουδαστών Σχολής Αρχιτεκτόνων Ε.Μ.Π.» από έκθεση σπουδαστών που διοργάνωσε.

Έργα του Καλακαλλά βρίσκονται τοποθετημένα σε διάφορους χώρους (Αθήνα, Σκάλα Ωρωπού, Φιλοθέη, Λάρισα, Κάρπαθο, Άνδρο.) Επίσης, έχει φιλοτεχνήσει και πολλά μνημεία (Το μνημείο Εθνικής Αντίστασης, Ηρωίδα Γυναίκα της Πίνδου κ.α.) Φιλοτέχνησε επίσης το έργο που απένειμε ο τότε πρύτανης του Πολυτεχνείου Νίκος Μαρκάτος στον Μ. Γκορμπατσώφ. Σημαντικός αριθμός έργων του βρίσκονται επίσης σε Μουσεία, Πινακοθήκες, Υπουργεία, Ιδρύματα και ιδιωτικές συλλογές. Έργα του βρίσκονται σε ιδιωτικές συλλογές στον Καναδά, Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής, Ολλανδία, Βέλγιο, Ιταλία, Πολωνία, Ουγγαρία, Αίγυπτο, Κύπρο κ.α.

Ο Καλακαλλάς έχει φιλοτεχνήσει πολλά μετάλλια διαφόρων συνθέσεων σε χαλκό, ασήμι, πλεξιγκλάς κ.α. Κατά καιρούς παίρνοντας μέρος σε διάφορες εκθέσεις, διαγωνισμούς πανελληνίους και συμπόσια, έχει τιμηθεί με πολλά βραβεία.
Έχει πραγματοποιήσει περισσότερες από 110 ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και περί τις 90 εκθέσεις στο εξωτερικό, ενδεικτικά αναφέρω Λονδίνο, Παρίσι, Βουκουρέστι, Σάο Πάολο, Κύπρος, Βουδαπέστη, Αλεξάνδρεια, Ρώμη, Arezzo, Κάμπροβο Βουλγαρίας,Washington D.C.

«Η τέχνη είναι έργο του ανθρώπου», γράφει ο Γιώργος Σεφέρης.
«Είναι παράξενο πως φέρνει κάποτε στο νου αυτή η φράση, εικόνες από τη ζωή που πάει να σπάσει, καθώς κατεβαίνουν τα νερά. Δένδρα αμέριμνα μέσα στον αγέρα, ενώ η ρίζα προχωρά τυφλή να βρει τη φλέβα ή το βράχο, το ξύλο που γίνεται καράβι, τα καράβια που βουλιάζουν. Σκέψου την ιστορία του φυτού, έλεγε ο Σολωμός, ίσως για να διδάξει στους μελλούμενους ποιητές, να μη σκέπτονται αφηρημένα».

Η φύση γύρω μας, μας παραστέκει με χίλιους τρόπους, οργανώνει το ερωτικό ταξίδι του νου, υφαίνει το αέρινο πανωφόρι της ψυχής, με μνήμες, θύμισες, που κυλούν στο ποτάμι του χρόνου, μεταφέροντας το νέκταρ της ρίζας στα άσβηστα μάτια των κυττάρων.
«Πρόσεχε μη χάσεις την ουσία βιώνοντας τη σκιά», έλεγε ο Αίσωπος.
Δεν μπορεί να κερδίσει κανείς την ουσία χωρίς την αγαστή συνεργασία πνεύματος και ψυχής, χωρίς την παράλληλη συμμετοχή της ψυχής, ως αφομοιωτή της γνώσης που παρέχει η εκπαίδευση. Η ψυχή, το άυλο μέρος τους εαυτού μας, έχει δική της γλώσσα και όπως κάθε γλώσσα καλλιεργείται, για να μπορεί να εισχωρεί κανείς στους συμβολισμούς και τα μηνύματά της. Η γλώσσα της ψυχής αποτυπώνεται στην Τέχνη, που διαχρονικά διατηρεί, συντηρεί και προάγει τη συνομιλία καθενός με τον κόσμο που βρίσκεται εντός και εκτός.

Η αισθητική καλλιέργεια δεν δίνει απλώς τη δυνατότητα αυτής της συνομιλίας, αλλά μέσω αυτής, σπάει τις δεσμεύσεις και τα πλαίσια, οδηγώντας την ψυχή στην ελευθερία, με τάση ένωσής της με το μεγαλείο της δημιουργίας.
Η ελευθερία είναι η ουσιαστική κατάκτηση της ευδαιμονίας, που αποτελεί ζητούμενο των ανθρώπων και που δεν μπορεί να προσεγγισθεί, παρά μόνο με την αισθητική καλλιέργεια. Η αισθητική καλλιέργεια δεν διδάσκει την ευδαιμονία ως κατάκτηση της απόλαυσης, που προέρχεται από το γνώση της προσφοράς. Η ψυχή δεν έχει ποσοτικές ανάγκες αλλά ποιοτικές. Δεν σχετίζεται με την ύλη, αλλά μ' αυτό που δημιούργησε και την ύλη και όπως λέει ο Λουντέμης : «Την προσωπική σου ευτυχία δεν θα βρεις υλικά για να την φτιάξεις. Θα την ανακαλύψεις μόνος σου μέσα στα ξένα μάτια, στην ξένη χαρά, στο ξένο τραγούδι».

(Αποσπάσματα από κείμενο του καλλιτέχνη.)

***"Άτιτλο"*, 1966**
Μάρμαρο Αγίου Πέτρου Κυνουρίας, 40x10x15 εκ.

***“Ανδρούτσος”*, 1975**
Γύψος (Έχει στηθεί στην Λειβαδιά σε χαλκό) 110x60 εκ.

***"Παγκόσμιο φιλί"*, 2006**
Ά Πανελλήνιο Βραβείο, Χαλκός 700x110x80 εκ.

***"Γυναίκας της Πίνδου"*, 1993**
Χαλκός, 6 μέτρα, 1,7 τόνοι
(Αφιερωμένο στη μνήμη των γυναικών του Ζαγορίου που με αυταπάρνηση συνέβαλαν τα μέγιστα για να αποκρουστεί η εισβολή των Ιταλικών δυνάμεων το φθινόπωρο του 1940.)

Δημοσθένης Κοκκινίδης

Καθηγητής στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών

1929 Γεννήθηκε στον Πειραιά και απεβίωσε στην Αθήνα στις 4 Φεβρουαρίου 2020.
1952-1957 Σπούδασε στην ΑΣΚΤ

Ατομικές εκθέσεις (Επιλογή)
1974, 1981, 1987 Ζουμπουλάκη/ 1992 Έκφραση/ 1993 Ζουμπουλάκη, Αθήνα / 2011 Ίδρυμα Λεωνίδα Κ. Μακρή – Ιατρού, Στέγη Τέχνης και Πολιτισμού/ 2015 Λησμονημένα ρολά ζωγραφικής 1952 -1974. Μουσείο Μπενάκη/ 2016 «Δημοσθένης Κοκκινίδης, σχέδια και μνήμες» ΜΙΕΤ/ 2018 «Κυκλάδες», Εικαστικός Κύκλος Sianti
Ομαδικές εκθέσεις (Επιλογή)
1965 Πανελλήνιες /1977 Αναφορά στον κριτικό Ρεαλισμό, Εταιρεία Σπουδών νεοελληνικού Πολιτισμού-Σχολή Μωραΐτη/ 1978 Tre Grekiska Utställningar, Konstakademien, Στοκχόλμη/ 1982 Ευρωπάλια, Βρυξέλλες/ 1985 Μνήμες-Αναπλάσεις-Αναζητήσεις, ΕΠΜΑΣ / 1992 Μεταμορφώσεις του Μοντέρνου, ΕΠΜΑΣ/ 2010 “50 Χρόνια Μαζί στην Τεχνή Πέπη Σβορώνου – Δημοσθένης Κοκκινίδης’’
Δημοσιεύσεις, εισηγήσεις, συνέδρια, μεταφράσεις (Επιλογή)
1981: «Σύλληψη και έκφραση της ελληνικότητας στις πλαστικές τέχνες», Ελληνισμός και Ελληνικότητα, επιμ. Γ. Τσαούσης, Αθήνα, σ. 211-216/ 1988: «Μοντερνισμός, Μεταμοντερνισμός και η θεωρητική μας αδράνεια», Μοντέρνο-Μεταμοντέρνο, Αθήνα, σ. 225-229/ 1992: «Η μοντέρνα τέχνη και η Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας», στο Καφέτση/ 1993: «Επάγγελμα Καλλιτέχνης», εφ. Το Βήμα, 23 Μαΐου 1993

Από το 2004 και μετά η δουλειά του ήταν αφιερωμένη στην σχέση του με τη σύζυγο του, Πέπη Σβορώνου, την οποία έχασε πρόσφατα.
Αντιπροσωπευτικά έργα της δουλειάς του από το 1958 έως το 2000 παρουσιάζονται στο λεύκωμα Δ.Κοκκινίδης (εκδ.ΑΔΑΜ, 2002), ενώ επιλογή δοκιμίων και διαλέξεων που περιλαμβάνονται στο βιβλίο του Κειμένα για την Τέχνη (εκδ. Astra, 2005).

Πριν από μερικά χρόνια, ένας νέος απόφοιτος της ΑΣΚΤ με ρώτησε, αν θα ήταν καλύτερο να ξεκινήσει τη σταδιοδρομία του από το εξωτερικό, εννοώντας την Ευρώπη, ή μήπως από την Ελλάδα;
Την εποχή εκείνη το ερώτημα μου προκάλεσε έκπληξη. Έκπληξη, γιατί δεν ήταν στις προθέσεις του σπουδαστή να πάει, με κάποια αφορμή, να δει και να γνωρίσει την τέχνη της Ευρώπης, αλλά αντίθετα να ζήσει ως επαγγελματίας. Περιστατικό σπάνιο. Το αναφέρω, επειδή ήταν ο προάγγελος μιας γενικευμένης τάσης που αναπτύχθηκε σταδιακά τελευταία, για να γίνει στις μέρες μας κατάσταση και συνείδηση πολλών νέων καλλιτεχνών. Εννοώ, την έντονη επιθυμία του καθενός να ενταχθεί στην κοινωνία με την ιδιότητα του επαγγελματία. Την απαίτηση να ζήσει κάνεις, από και μέσω της τέχνης, στον τόπο του.

Πρόκειται για ένα είδος συμπεριφοράς ή μάλλον επιβεβαίωσης της κοινωνικής ταυτότητάς μας, με αντίκρισμα οικονομικό. Συμπεριφορά που διαμορφώθηκε μέσα σ΄ ένα κλίμα αλυσιδωτών μεταβολών στις εικαστικές τέχνες. Οι μεταβολές αυτές είναι: Ποσοτικές, ο μεγάλος αριθμός νέων καλλιτεχνών και ο μεγάλος αριθμός των χώρων υποδοχής της τέχνης. Ποιοτικές: πολυμορφία στους τρόπους έκφρασης, των στιλ και των ρευμάτων και ομόλογη ανεκτικότητα των εκθεσιακών χώρων. Ανοίγματα και τα δύο προς ένα αμφιταλαντευόμενο στην πλειονότητά του αγοραστικό κοινό, μεταξύ του νεοπλουτικού εκσυγχρονισμού και του παραδοσιακού συντηρητισμού στο γούστο.

Χρειάζεται, ίσως, να δει κανείς τα εμφανή, θετικά ή αρνητικά, γνωρίσματα της εικαστικής μας πραγματικότητας. Όχι μονάχα με αφετηρία την αισθητική αξία, που στο κάτω-κάτω η αντικειμενικότητά της αμφισβητείται σήμερα περισσότερο από ποτέ, αλλά και αντιστρόφως, με εκκίνηση ορισμένες κοινωνικές παραδοχές ταμπού, όπως η συμβατότητα τέχνης και επαγγέλματος. Δηλαδή τις επιπτώσεις του επαγγελματισμού στο έργο και τον παραγωγό του. Οι συνειδητοί ή ασυνείδητοι συμβιβασμοί, που προκαλούνται συνήθως όταν ενθαρρύνονται και επιβραβεύονται, τα μοδίστικα νεωτερικά ή παλιοκαιρίτικα καμώματα, όπου προέχει ο επαγγελματικός ωφελιμισμός.

Γιατί η έννοια του επαγγέλματος, με τη νεότερη σημασία της, σημαίνει την παραγωγή αγαθών που αρμόζουν στο γούστο και στα αισθητικά κριτήρια του κοινού, ενώ η έννοια του παραγωγού καλλιτεχνημάτων, του δημιουργού, όπως συνηθίζεται να λέγεται, σημαίνει τη δημιουργία μορφών με τις οποίες επιχειρεί να αναθεωρήσει, να αμφισβητήσει ή και να ανατρέψει τα κριτήρια αυτά. Σχέση λογικά ασύμβατη. Είναι όμως γνωστό πόσο ταλαιπώρησε την τέχνη και τους καλλιτέχνες στον αιώνα μας.
Η εμπορευματοποίηση της τέχνης ξανάβαλε τον καλλιτέχνη πίσω από τον πάγκο του επαγγελματία. Εννοώ τη σχεδόν γενικευμένη τάση, προκατασκευασμένων προϊόντων, φτιαχτού ύφους σύμφωνα με τις αρχές παραγωγής και επίδειξης και όχι σύμφωνα με την ενδιάθετη κλίση μας, όχι ως εσωτερικό χρέος, αλλά ως εξωτερική επιταγή. Έτσι, εκείνο που προέχει είναι η ιδέα του πως και που θα δείξεις, και όχι, γιατί και πως θα φτιάξεις. Προέχει, μ' άλλα λόγια, η απατηλή αίσθηση πως ο βιοπορισμός και η προέκτασή του, ο επαγγελματισμός, θα μας απαλλάξει από κάθε αγωνία, αισθητική, ηθική και φυσικά οικονομική.

(Δημοσθένης Κοκκινίδης, ''Κείμενα για την Τέχνη'', Εκδόσεις Principia Folio, Αθήνα 2013. Το κείμενο γράφτηκε το 1993 και τα αποσπάσματα επιλέχθηκαν από την επιμελήτρια)

***“Μήλος”*, 2016**
Ακρυλικό σε καμβά, 50x60 εκ.

***"Απέλευση"*, 2016**
Ακρυλικό σε μουσαμά, 200x200 εκ.

“Κυκλάδες ΙΙ”, 2017
Ακρυλικό σε μουσαμά, 110x100 εκ.

“Χωρισμός”, 2007
Ακρυλικό σε μουσαμά, 110x120 εκ.

Γιάννης Κονταράτος

Επίκουρος καθηγητής στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών

1968 Γεννήθηκε στην Αθήνα
1987-1992 Σπούδασε ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών.
1991 Με υποτροφία ERASMUS του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών, φοίτησε στο Middlesex Polytechnic στο Λονδίνο.
2012 Αναγορεύτηκε διδάκτορας στην Ιστορία και Θεωρία της Τέχνης από το Πάντειο Πανεπιστήμιο Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών.

Ατομικές εκθέσεις
1998: Τεχνόπολις Δήμου Αθηναίων, Γκάζι / 2002 Αίθουσα Τέχνης Αθηνών/ 2006 Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλεάνα Τούντα/ 2010 About, Αθήνα/ 2015 Μέδουσα Αίθουσα Τέχνης/ 2016 Alpha C.K. Art Gallery, Λευκωσία/ 2017 Μέδουσα Αίθουσα Τέχνης
Ομαδικές εκθέσεις (επιλογή)
1993 Συμμετοχή στην “4η Biennale Ευρωπαικών Σχολών Εικαστικών Τεχνών”, M.E.C., Μάαστριχτ, Ολλανδία./ 2003 «Αποκτήματα 2001-2002». Εθνικό Μουσείο Σύγχρονής Τέχνης (ΕΜΣΤ), Αθήνα./ 2004 «Εν Μεσογαία». Μουσείο Βορρέ, Παιανία/ 2007 «Σε Ενεστώτα Χρόνο. Νέοι Έλληνες Καλλιτέχνες». Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης (ΕΜΣΤ), Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, Αθήνα./ 2012: «Reclaiming the Past Regaining the Real», (επιμέλεια Γ. Τσεριώνης). ABOUT, Αθήνα. / 2018: «Κέλυφος//Η πολιτική της Ύπαρξης» (επιμέλεια Κώστας Πράπογλου), 15ο Λύκειο Κυψέλης, Αθήνα/ 2019 «Επιτρέπεται» (επιμέλεια Λίνα Τσίκουτα), Σπίτι της Κύπρου, Αθήνα.

2013 Δημοσίευσε το “Η θεωρία του William Blake για την τέχνη και η σημασία του εικαστικού του έργου για την κατανόησή της” (εκδ. Νήσος, Αθήνα)
2014 Επιμελήθηκε και μετέφρασε το Philip Guston. Ο ζωγράφος στην Εδέμ. (εκδ. ΑΣΚΤ, Αθήνα)
Έχει επίσης δώσει διαλέξεις σε επιστημονικά συνέδρια και δημοσιεύσει κείμενα για την νεοελληνική τέχνη.

Δεν δίνω έμφαση σε μια μέθοδο εκπαίδευσης που βασίζεται στην απόκτηση τεχνικών δεξιοτήτων. Χωρίς να τις υποτιμώ, επιχειρώ κυρίως να μάθω τους φοιτητές μου να πειραματίζονται, να σκέφτονται, να είναι ανοικτοί σε νέα ερεθίσματα. Δεν έχει νόημα να περάσεις κάτι που αφορά εσένα γιατί πρέπει να σεβαστείς ότι ανήκουν σε μια άλλη γενιά. Οι σπουδαστές ζουν άλλωστε μια άλλη πραγματικότητα από αυτή που ζούσα εγώ όταν ήμουν φοιτητής και αντιμετωπίζουν άλλες προκλήσεις. Τώρα τα παιδιά μιλούν ξένες γλώσσες, έχουν πρόσβαση μέσω της τεχνολογίας σε μια τεράστια οπτική πληροφορία, όπως και σε μία βιβλιογραφία την οποία πρέπει να μάθουν σε κάποιο βαθμό να αξιοποιούν.
Άλλαξε η αίσθηση του χρόνου, όλα πλέον στη ζωή μας έχουν αλλάξει ρυθμό και είναι πιο γρήγορα. Ακόμα και με την οικονομική κρίση άλλαξαν κάποια δεδομένα στις σπουδές, όπως και γενικά στις καλλιτεχνικές πρακτικές. Η ζωγραφική απαιτεί χώρο και χρόνο, να έχεις προσωπικό εργαστήριο στο οποίο να μπορείς να δουλέψεις μετά τις σπουδές σου, χρήματα για χρώματα και τελάρα. Αντίθετα, η χρήση της τεχνολογίας και η εξέλιξη του υπολογιστή δίνουν συχνά νέες προοπτικές και δυνατότητες και επιτρέπουν μια κάποια ευελιξία. Παρόλο που στην προσωπική μου δουλειά επιμένω σε πιο «παραδοσιακές» πρακτικές, αναγνωρίζω πως υπάρχουν ποικίλα μέσα να ασχοληθεί κανείς, διαφορετικές εικαστικές τάσεις και στάσεις, όπως υπάρχουν άλλωστε και πολλοί διαφορετικοί τρόποι να σχεδιάσεις. Έτσι οι φοιτητές που παρακολουθούν το εργαστήριο στο οποίο διδάσκω δεν είναι απαραίτητο να κάνουν ζωγραφική, μπορεί κάνουν βίντεο ή κατασκευές, εγκαταστάσεις, κλπ. Το ζήτημα δεν σχετίζεται τόσο με το μέσο που ακολουθείς, όσο με το πως τοποθετείται εικαστικά απέναντι στο εγχώριο και διεθνές γίγνεσθαι.

Προφανώς εδώ το ζητούμενο δεν είναι ο νέος καλλιτέχνης να μιμηθεί «σύγχρονες» αισθητικές μορφές, αλλά να μάθει να τοποθετείται κριτικά απέναντι στην σημερινή τέχνη και τα διανοητικά ζητήματα που αυτή θέτει. Το πιο σημαντικό είναι ο φοιτητής να αναπτύξει την προσωπικότητα του μέσα στη σχολή. Στο εργαστήριο είμαστε τρεις διδάσκοντες, με αποτέλεσμα οι σπουδαστές να ακούνε συχνά διαφορετικές απόψεις, κάτι που νομίζω πως είναι εξαιρετικά σημαντικό για την εξέλιξή τους. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, συχνά συνεργαζόμαστε με συναδέλφους από το εξωτερικό, οργανώνουμε καλλιτεχνικά πρότζεκτ με σχολές της αλλοδαπής και προσκαλούμε καλλιτέχνες να δείξουν τη δουλειά τους και να συζητήσουν με τους φοιτητές του εργαστηρίου. Όσο πιο πολλά προβλήματα και ερωτήματα θέτουν, τόσο το καλύτερο.
Άλλωστε η τέχνη δεν αρέσκεται στις έτοιμες και εύκολες λύσεις.

(Αποσπάσματα από προφορική συνέντευξη στην επιμελήτρια.)

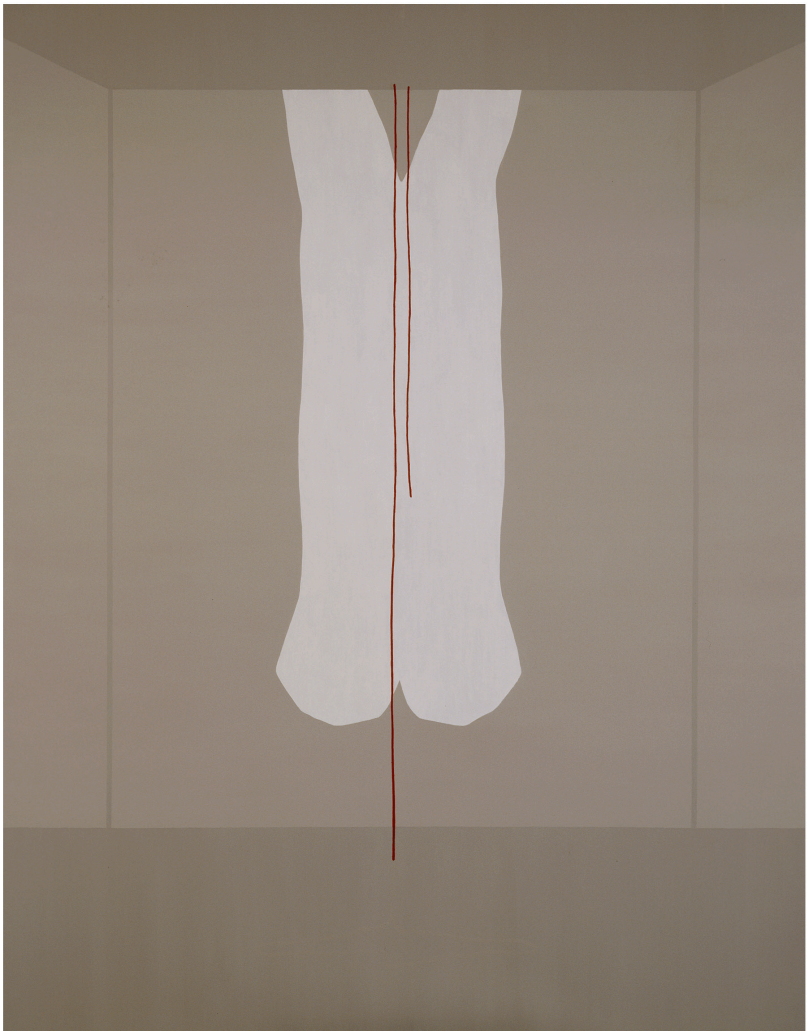

Χωρίς τίτλο, 1999-2001
Λάδι σε πανί, 230 x 190 εκ.

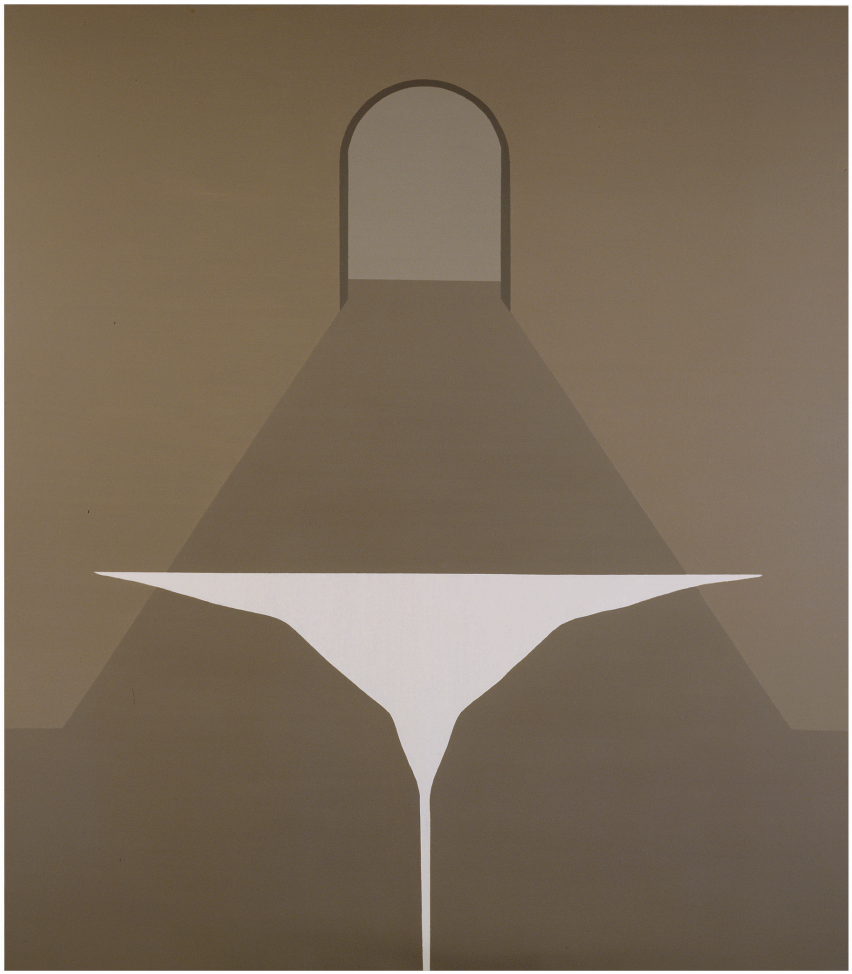

Χωρίς τίτλο, 1999-2001
Λάδι σε πανί, 230 x 200 εκ.

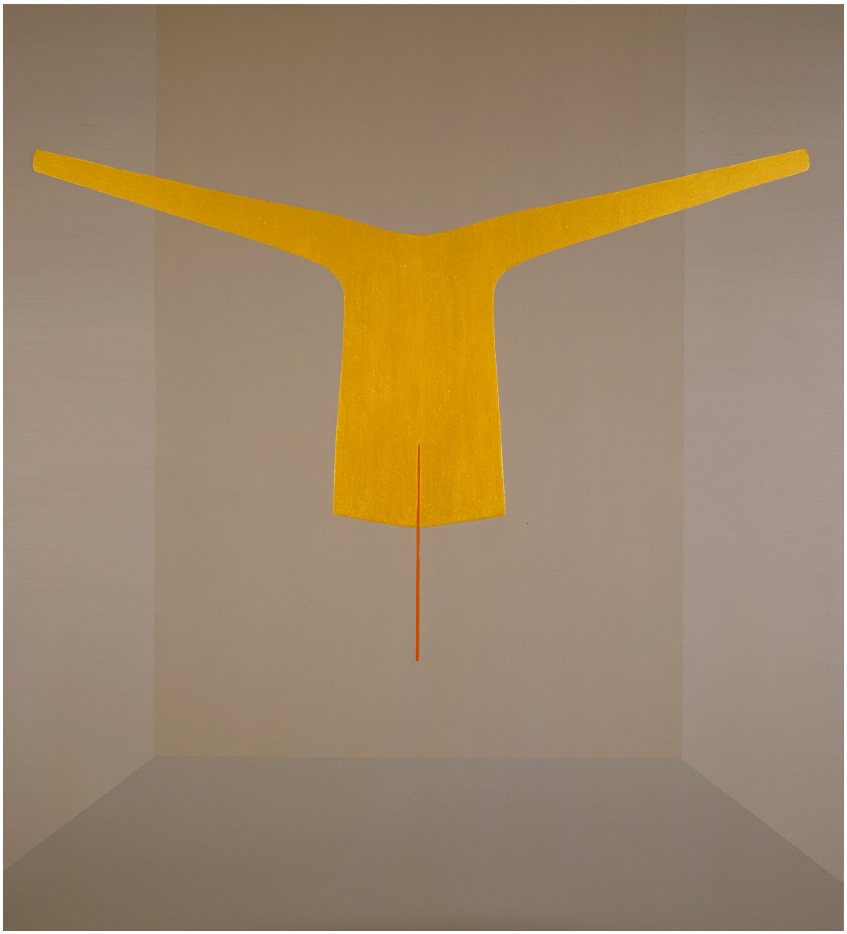

Χωρίς τίτλο, 1999-2001
Λάδι σε πανί, 230 x 210 εκ.

Χωρίς τίτλο, 1999-2001
Λάδι σε πανί, 230 Χ 190 εκ.

Γιώργος Μήλιος

Καθηγητής χαρακτικής στην Α.Σ.Κ.Τ.

1935 Γεννήθηκε στην Αθήνα.
1956-1962 Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας με υποτροφία ως πρώτος επιτυχών.
1961 Πήρε υποτροφία από το Ι.Κ.Υ.
1965 Συνέχισε τις σπουδές του με την υποτροφία Σκουζέ για ένα χρόνο στο Παρίσι.
1967 Με υποτροφία της Γαλλικής Κυβέρνησης σπούδασε χαρακτική και λιθογραφία στην Ecole Des Beaux Arts.
1965-1969 Εργάστηκε ως ζωγράφος – συντηρητής στο Βυζαντινό Μουσείο Αθηνών και στη Μονή του Όρους Σινά (1967).
1970 - 1988 Δίδαξε στην Έδρα Ζωγραφικής της Σχολής Αρχιτεκτόνων (Ε.Μ.Π.) αρχικά ως επιμελητής του Νίκου Εγγονόπουλου (1970-1973) και από το 1985 έως το 1988 ως λέκτορας.
1988 Εκλέχθηκε τακτικός καθηγητής στη Σχολή Καλών Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.
1996 Ανακηρύχθηκε καθηγητής χαρακτικής στην Α.Σ.Κ.Τ. της Αθήνας, όπου συνέχισε να διδάσκει έως το 2001-2002.

Ατομικές Εκθέσεις

1975 Κέντρο Εικαστικών Τεχνών, Αθήνα/ 1979 Γκαλερί Ζουμπουλάκη, Αθήνα/1981 Γκαλερί Ζ. Μ., Θεσσαλονίκη/1985 Γκαλερί Ζουμπουλάκη, Αθήνα/1988 Γκαλερί Ζουμπουλάκη, Αθήνα/ 1992 Βαφοπούλειο Πνευματικό Κέντρο, Θεσσαλονίκη/1994 Γκαλερί Τέχνης Αθηνών, Αθήνα/ 2003 Γκαλερί Michalarias Art, Αθήνα/2007 Δημοτική Πινακοθήκη Λάρισας – Μουσείο Γ.Ι. Κατσίγρα, Λάρισα/2010 Πολυχώρος Πολιτισμού Αθηναϊς, Αθήνα/ 2013 Μουσείο Μπενάκη Αθήνα

Ο Γιώργος Μήλιος έχει συμμετάσχει σε πολλές ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό (Βραζιλία, Αυστρία, Ηνωμένο Βασίλειο, Γαλλία, Πολωνία, Λουξεμβούργο).

Γράφω δυο λόγια για την εμπειρία μου στη ζωγραφική. Έγινα ζωγράφος, γιατί ήθελα να είμαι ελεύθερος. Πήγα στην Καλών Τεχνών εγκαταλείποντας τις Πολιτικές Επιστήμες στο Πάντειο. Ο Γραμματόπουλος, Καθηγητής μου στην Καλών Τεχνών, είπε μπροστά σε όλους τους μαθητές ότι «ο Μήλιος έχει πλαστική φαντασία». Κατάλαβα ότι αυτήν την φράση την είπε γιατί έψαχνα πολύ επάνω στο σχέδιο και στη φόρμα. Είχα μια ευαισθησία ανθρώπινη, αλλά και στη ζωγραφική είχα μια ευαισθησία στο χρώμα, ζωγράφιζα κάπως ιμπρεσσιονιστικά. Έδειχνα ότι είχα ταλέντο. Εγώ δεν πίστεψα ποτέ σε αυτό που λέγεται ταλέντο. Ό,τι έκανα στη συνέχεια ήταν ερευνητικό. Μπήκα στην Καλών Τεχνών με μια γραμμή στις εξετάσεις στο σχέδιο, βγήκα με επαίνους. Ένας καλός ζωγράφος μου είπε ότι δεν κυριαρχεί η σύνθεση στη ζωγραφική, αλλά ο ρυθμός. Ερεύνησα προχωρώντας περιοχές υψηλής τέχνης σε μουσεία, δεν καταδέχτηκα όμως να αντιγράψω τίποτα. Δούλευα με όλα τα υλικά, από πισσόχαρτα, χαρτιά, μέχρι μουσαμάδες πολυτελείας. Ερευνούσα, χρησιμοποιώντας πολλές φορές ως μέσον την χαρακτική. Είδα ότι είναι ένας καλός δρόμος για να προχωρήσει κανείς στη ζωγραφική. Δεν πίστεψα στη δεξιοτεχνία. Οι Κινέζοι έλεγαν ότι μια κηλίδα σινική μελάνη σε ένα χαρτί πρέπει να είναι σαν ένας βράχος που πέφτει από το βουνό. Αυτή είναι μια από τις φράσεις που με έκαναν να πιστέψω πολύ στη δύναμη που έχει η γραφή και το σχέδιο. Κάποτε έδειξα ένα σχέδιο στον Μόραλη και μου είπε:
«Χαίρομαι που το βλέπω». Με τον τρόπο που αντέδρασε κατάλαβα ότι είμαι καλός στο σχέδιο. Δεξιοτεχνία δεν υπάρχει. Στην άκρη των δακτύλων περνάνε την ώρα που κανείς σχεδιάζει ή ζωγραφίζει όλες οι χαρές, οι λύπες, οι καταβολές, η ζωή ενός ζωγράφου. Διαφορετικά προσεγγίζω τη ζωγραφική σήμερα. Ζωγραφίζω συμπυκνωμένα. Δεν επικεντρώνομαι στην έμπνευση, αλλά συγκεντρώνομαι στην προσπάθειά μου, όπως ο αθλητής που ετοιμάζεται να περάσει τον πήχη στο άλμα εις ύψος: όταν έχει ξεκινήσει την προσπάθεια και τρέχει κοιτάζοντας τον πήχη, έχει ήδη κριθεί αν θα τον περάσει, συμπυκνώνοντας όλη την ύπαρξή του. Αν θέλει κάποιος νέος να ασχοληθεί με την τέχνη πρέπει να μείνει μακριά από αυτό που πρεσβεύουν τα ακριβά ρολόγια και τα πολυτελή αυτοκίνητα. Χρειάζεται μεγάλη αγάπη και ενδιαφέρον για αυτό που διαλέγει κανείς να κάνει στη ζωή του. Για να σπουδάσει κανείς ζωγραφική πρέπει να βρει έναν καλό ζωγράφο, να πάει κοντά του να μάθει, όπως γινόταν στην Αναγέννηση. Ένας καλός δάσκαλος, είναι καλός ζωγράφος, μεταφέρει τις γνώσεις του, χωρίς όμως να επηρεάσει τον μαθητή ώστε να τον μιμείται. Ο ζωγράφος ή ο δάσκαλος δεν είναι επάγγελμα. Είναι λειτούργημα. Όσοι το αντιμετώπισαν ως επάγγελμα, τα λεφτά τους τα πήρε ο αέρας. Αυτοί που το αντιμετώπισαν ως λειτούργημα, εκφράστηκαν με μεγάλη ευθύτητα. Τώρα τελευταία κατάλαβα ότι η ζωγραφική δεν είναι ούτε περιγραφή, ούτε εικονογράφηση. Είμαι εναντίον της διακοσμητικότητας και είμαι υπέρ της καθαρής λύσης, όσο κι αν αυτή είναι δεξιοτεχνική ή χωρίς δεξιότητα, αρκεί αυτό που γράφει κανείς στο χαρτί να έχει ένα κύτταρο, να μην είναι νεκρό. Να είναι ένα αποτέλεσμα ζωντανό. Μια γραφή που έχει ζωή.

Χωρίς Τίτλο, 2015
Μικτή τεχνική, 132 x 170 εκ.

***“Σχολή Καλών Τέχνων¨*, 1988**
Ακρυλικό σε μουσαμά, 70x70 εκ.

***“Ο ταχυδρόμος”*, 2005**
Ακρυλικό σε πανί, 107x74 εκ.

Χωρίς Τίτλο, 2010
Λάδι σε πανί, 101 x 146 εκ.

Ιωάννης Μπάρδης

Γλύπτης

1947 Γεννήθηκε στην Αθήνα.
Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας, στο εργαστήριο Χαλκοχυτικής με έπαινο, και στο εργαστήρι Μαρμάρου.
Είναι μέλος του Εικαστικού Επιμελητηρίου Ελλάδας στο τμήμα της Γλυπτικής και μέλος του Δ.Σ. του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης Εικαστικών Τεχνών Ελλάδας και των εφαρμογών τους.
Έχει πραγματοποιήσει 52 ατομικές εκθέσεις και έχει πάρει μέρος σε ομαδικές εκθέσεις καθώς και σε πέντε (5) Μπιενάλε με την τελευταία στο Πεκίνο το 2015, όπου και διακρίθηκε. Στο διαγωνισμό «Η Αρπαγή της Ευρώπης» το 2011 στην Κω, τιμήθηκε με διάκριση.
Γλυπτά του κοσμούν πολλούς δημόσιους χώρους στην Ελλάδα, σε Δήμους και πρωτεύουσες Νομών, στο εξωτερικό και συγκεκριμένα σε Καναδά, Γαλλία, Ισραήλ και Κύπρο, καθώς επίσης περιλαμβάνονται και σε ιδιωτικές συλλογές.
Έχει φιλοτεχνήσει 30 ανδριάντες υπερφυσικού μεγέθους, 110 προτομές, 26 μνημεία, 2 έφιππα (στην Χαλκίδα του Μολδοχαίου Φρυζή, στο Ισραήλ του Μεγάλου Αλεξάνδρου) και στο Δήμο Περιστερίου την «Αρπαγή της Ευρώπης».
Διοργάνωσε το Α΄ Αργολικό Φεστιβάλ το 1984,χρησιμοποιώντας για πρώτη φορά το Μπούρτζι για έκθεση Γλυπτικής & Ζωγραφικής, ενώ είχε ενεργό ρόλο στην διοργάνωση του Α΄ και Β΄ Αρκαδικού Φεστιβάλ 1983-84. Επίσης έχει φιλοτεχνήσει σκηνικά για το Μέγαρο Μουσικής, τα διεθνή βραβεία «Τζουζέπε Σάκα» στο Βατικανό το 2014 & το 2015, τα βραβεία για την Ferrari και το τιμητικό βραβείο για το Μουσείο της Ferrari, καθώς και μετάλλια και σήματα Δήμων και επιχειρηματικά δώρα.
Για την προσφορά του στην τέχνη και τον πολιτισμό έχει τιμηθεί με διπλώματα, επαίνους και μετάλλια από τον Πατριάρχη Βαρθολομαίο τον Α, τον Πατριάρχη Ιεροσολύμων Θεόφιλο τον Γ, τον Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, τον Ηγούμενο Χρυσόστομο του Αγίου Γερασίμου του Ιορδανίτη, και τον Ηγούμενο Αχίλλειο της Μονής της Αναλήψεως στο Ισραήλ (για την κατασκευή τριών αναγλύφων).
Έχει τιμηθεί με βραβεία και διακρίσεις από την Unesco, το ίδρυμα «Τζουζέπε Σάκα» στο Βατικανό, το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας, την Ελληνική Αστυνομία, τον αρχηγό Στρατού, τον αρχηγό ΓΕΕΘΑ, την Ομοσπονδία Κεφαλλήνων & Ιθακησίων «Ο Οδυσσέας», την παγκόσμια Ομοσπονδία Επτανησίων, το Ναυτικό Μουσείο Βανκούβερ, το Πανεπιστήμιο του Μίτσιγκαν, τους Έλληνες της Καλαβρίας της Ιταλίας, την Μελίνα Μερκούρη, και από τις Νομαρχίες Αργολίδας, Αρκαδίας ,Κω, και από τους Δήμους Ηγουμενίτσας, Ηρακλειδών, Ξάνθης, Κομοτηνής, Σητείας, Παιανίας, Περιστερίου, Πόρου, Φαρκαδόνας. και Χολαργού.

Οι προγονοί μας, μας χάρισαν το φυσικό κάλλος σε όλα τα μήκη και τα πλάτη. Κοιτώντας ναούς, παλιά κτήρια και μνημεία, ο θεατής μένει γοητευμένος, διδάσκεται ιστορία, αντιλαμβάνεται τις αξίες και τους συμβολισμούς των έργων. Επίσης, παρατηρώντας αυτά τα έργα, γίνεται αντιληπτή η γνώση που τα διέπει όπως τρισδιάστατη γεωμετρία και η αναγνώριση του υλικού.

Τα τελευταία χρόνια θόλωσαν τα όρια μεταξύ διαφορετικών καλλιτεχνικών μέσων, συνδυάζοντας γλυπτικά υλικά με ήχο, φως, προβολή βίντεο και δισδιάστατες εικόνες για τη δημιουργία τρισδιάστατων περιβαλλόντων. Αυτή η μορφή τέχνης, γνωστή ως τέχνη εγκατάστασης, υπερβαίνει την παραδοσιακή προβολή ενός γλυπτού. Αυτές οι προσεγγίσεις έχουν εξαιρετικό ενδιαφέρον, αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η γνώση της παραδοσιακής - κλασσικής γλυπτικής και η χρήση υλικών που παραμένουν αδιάβρωτα στον χρόνο μπορούν να αξιοποιηθούν για έργα τέχνης σε δημόσιους χώρους. Τα υλικά που χρησιμοποιούνται για τη γλυπτική, όπως η πέτρα και ο χαλκός, δημιουργούν ανθεκτικά μνημεία, πολιτιστική παρακαταθήκη που αποτελούν κομμάτι της ιστορίας μίας χώρας και επιτρέπουν στους ανθρώπους να βιώσουν την τέχνη κατά τη διάρκεια της καθημερινής ζωής. Πιστεύω πως ένας μαθητής πρέπει πρώτα να διδαχθεί τις αρχές που διέπουν την κλασσική γλυπτική, να τις εξασκήσει και την συνέχεια να μπορεί να δημιουργήσει και πιο αφαιρετικά έργα.

Σήμερα θα πρέπει να ενισχυθεί η συνεργασία ανάμεσα σε νέους γλύπτες και σε πολιτικούς μηχανικούς και αρχιτέκτονες, ώστε να δημιουργηθούν δημόσια έργα που θα γίνονται αντικείμενα διδασκαλίας και συζήτησης, θα παράγουν μνήμη και αξίες, θα μεταδίδουν μηνύματα που θα διαμορφώσουν την σύγχρονη ελληνική κουλτούρα ώστε να αντέξει στην δοκιμασία του χρόνου. Οι πόλεις κερδίζουν αξία μέσω της δημόσιας τέχνης - πολιτιστική, κοινωνική και οικονομική. Η δημόσια τέχνη είναι ένα μέρος της δημόσιας ιστορίας μας και της εξελισσόμενης κουλτούρας μας. Αντανακλά και αποκαλύπτει την κοινωνία μας, προσθέτει νόημα στον αστικό χώρο και η μοναδικότητα των έργων τέχνης τον διαμορφώνει θετικά βελτιώνοντας την ποιότητα ζωής. Η δημόσια τέχνη εξανθρωπίζει το χτισμένο περιβάλλον γιατί στρέφεται προς τον άνθρωπο, αναζωογονεί τους δημόσιους χώρους όπως γινόταν ήδη από την αρχαιότητα. Η δημόσια τέχνη είναι ελεύθερα προσβάσιμη, είναι ένας ζωντανός φορέας γνώσης καθώς συνδέει το παρελθόν με το παρόν και το μέλλον.

Διδάχτηκα από το κάλλος των προγόνων μου και προσπαθώ με κάθε τρόπο να ομορφύνω την χώρα μου.

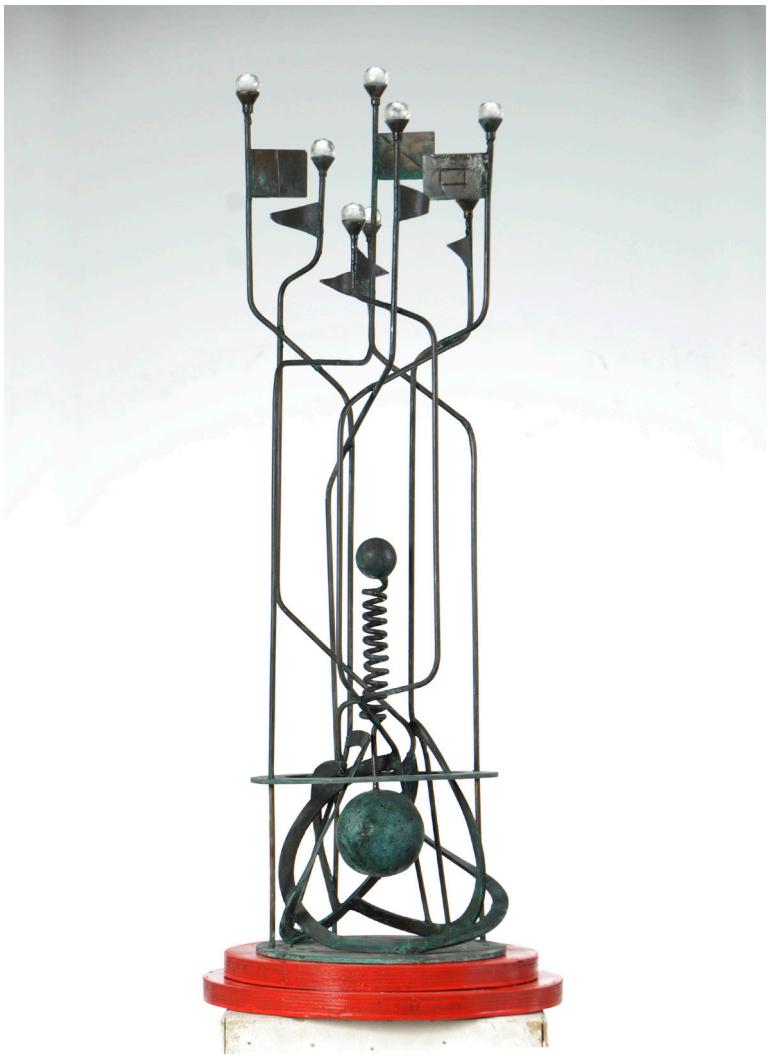

***“ Η επίδραση της Σελήνης”*, 2017**
Ορείχαλκος, 80Χ32 εκ.

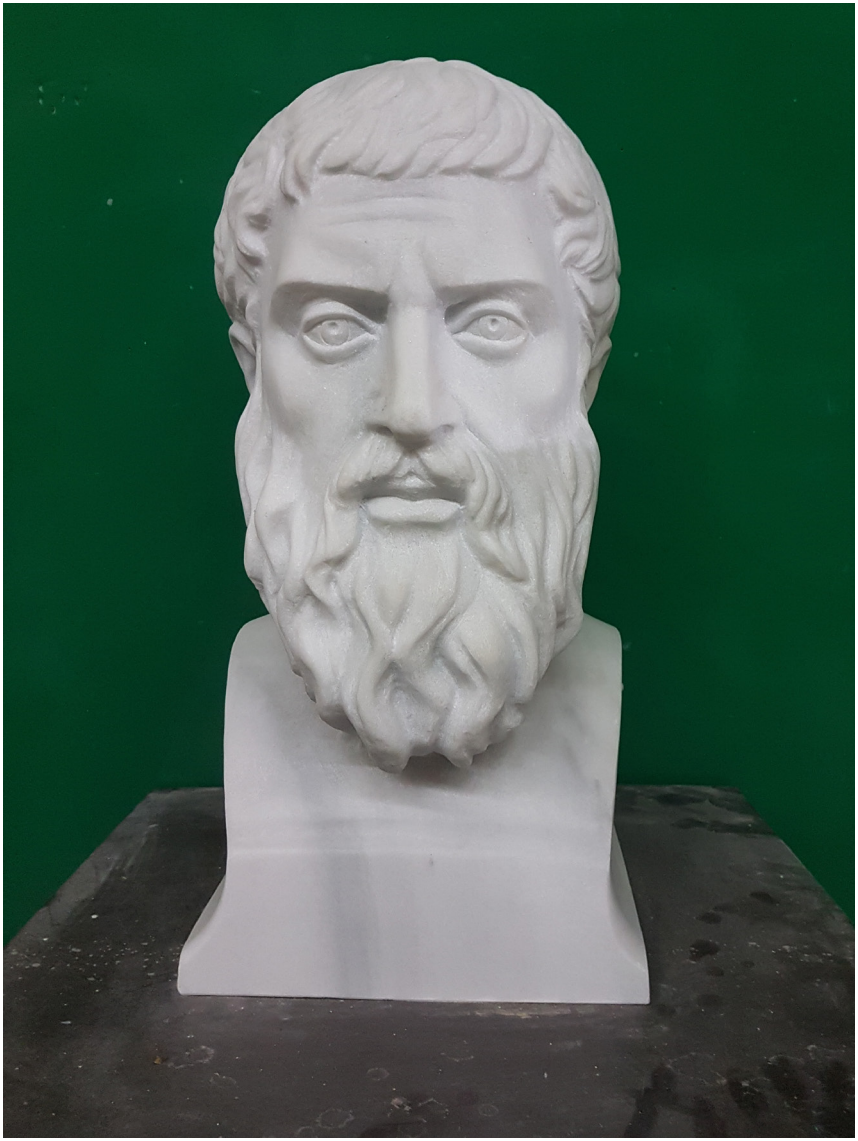

***“Πλάτωνας”*, 2020**
Μάρμαρο, 25Χ25Χ50 εκ.

“Νίκη”, 1997
Ορείχαλκος επιχρυσωμένος, 25X25X80 εκ.

“Άθλος”, 1997
Ορείχαλκος επιχρυσωμένος, 30Χ17Χ80 εκ.

Σωτήρης Σόρογκας

Ομότιμος καθηγητής Ε.Μ. Πολυτεχνείου

1936 Γεννήθηκε στην Αθήνα.
1961 Αποφοίτησε από την Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών όπου σπούδασε ζωγραφική κοντά στον Γιάννη Μόραλη.
1972 Έλαβε ετήσια προσωπική χορηγία του ιδρύματος Φόρντ.
1965- 2003 Δίδασκε ελεύθερο σχέδιο και ζωγραφική, στην Αρχιτεκτονική του Εθνικού Μετσόβειου Πολυτεχνείου.

Έχει λάβει μέρος σε πολλές ομαδικές και ατομικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Τα τελευταία χρόνια πραγματοποιήθηκαν τρεις μεγάλες του εκθέσεις:
2011 Μουσείο Μπενάκη, αναδρομική/ 2016 Θαλάσσια Ξύλα, Ίδρυμα Βασίλη και Μαρίνας Θεοχαράκη, Αθήνα./ 2018 Σωτήρης Σόρογκας. Ζήτημα Φωτός. Τελλόγλειο ίδρυμα – Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης.

2004 Βραβεύτηκε από την Ακαδημία Αθηνών για το σύνολο της καλλιτεχνικής του προσφοράς.

2018 Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας Προκόπης Παυλόπουλος του απένειμε το Παράσημο του Ανωτέρου Ταξιάρχη του Τάγματος της Τιμής.

Για τον ζωγράφο υπάρχουν μονογραφίες και βιβλία:
1985 Άννα Καφέτση, Η ποιητική της σιωπής στη ζωγραφική του Σόρογκα, Εκδόσεις Κέδρος, Αθήνα / 1987 Αθηνά Σχινά, Σωτήρης Σόρογκας, μια αμφίδρομη ανάγνωση, Εκδόσεις Τέθριππον, Αθήνα/ 1991 Τζουλιάνο Σεραφίνι, Τρία κείμενα για τη ζωγραφική του Σόρογκα, Εκδόσεις Σμίλη, Αθήνα/ 2007 Σωτήρης Σόρογκας, επιμέλεια Θανάσης Θ. Νιάρχος, Αθήνα (Έλληνες Ζωγράφοι Πινακοθήκη Νέου Ελληνισμού, εφημ. Τα Νέα)/ 2007 Σωτήρης Σόρογκας, Προσεγγίσεις στην ζωγραφική του, επιμέλεια Θανάσης Θ. Νιάρχος, Εκδόσεις Καστανιώτη, Αθήνα/2008 Δημήτρης Παυλόπουλος, Σωτήρης Σόρογκας, Κ. Αδάμ Εκδοτική, Αθήνα (Σύγχρονη Εικαστική Βιβλιοθήκη).

Ανάμεσα σε πλήθος δημοσιεύσεων κυκλοφορούν και τρία βιβλία του ζωγράφου:
-Περιθώρια, Εκδόσεις Στιγμή.
-Αισθητική Γεωγραφία, Εκδόσεις Στιγμή.
-Κείμενα για πρόσωπα και Βιβλία. Εκδόσεις Μελάνι. Δεύτερη έκδοση: Εναλλακτικές Εκδόσεις.

Η Τέχνη νομίζω ότι δεν έπαψε ούτε στην εποχή μας να έχει νόημα, έστω και αν σε μεγάλο ποσοστό είναι διαβρωμένη από την εμπορευματοποίησή της. Η ζωγραφική ήταν πάντοτε τόπος συνάντησης του φανερού με το αθέατο, γιατί ακινητοποιεί τον χρόνο και προσδίδει στη στιγμή διάσταση αιωνιότητας.
Υπηρέτησα για χρόνια την διδασκαλία της, πρωτοστάτησα στη δημιουργία του Συλλόγου Πτυχιούχων της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών και συμμετείχα ενεργά στην "Ομάδα για την Επικοινωνία και την Εκπαίδευση στην Τέχνη". Οι μάντεις - δάσκαλοι στις κάστες των αρχαίων Τολτέκων, αλλά και των σύγχρονων Μεξικανών αποκαλούνται ευεργέτες, σύμφωνα με την μαρτυρία του Κ.Καστανέντα. Πριν από λίγα χρόνια υπήρχε ακόμα στη συλλογική συνείδηση του λαού ο ίδιος μεγάλος σεβασμός προς τους δασκάλους.

Έζησα σε μια περίοδο σταδιακής χαλάρωσης της ιερής και ζωογόνου αυτής σχέσεως ανάμεσα στον δάσκαλο και τον μαθητή. Μιλώντας για την διδασκαλία η μνήμη μου ανασύρει τα διδάγματα που αποκόμισα από τον Σεβάσμιο δάσκαλο Γιάννη Μόραλη. Ο τρόπος της διδαχής του, διακριτικός, πολύσημος, ανεξίτηλος, στερέωνε, μεθοδικά και ελεγχόμενα, τα ομιχλώδη νεανικά μας οράματα, μέσω μίας ζωγραφικής γλώσσας, η γνώση της οποίας γινόταν εργαλείο αποκρυπτογράφησης πολύτιμων οπτικών στοιχείων - πληροφοριών μαζί και εναυσμάτων αισθητικών - ενύπαρκτων απ'τη φύση τους σε κώδικες μυστικούς και αόρατες παρουσίες, αποκαλύπτοντας έτσι πλήθος ποιοτικών αναβαθμών, που αποσαφήνιζαν την εικόνα και όξυναν την παρατηρητικότητά μας. Η διακριτική του προτροπή να γνωρίσουμε καλά αυτούς τους δρόμους, πριν από μια πρόωρη μορφική απελευθέρωση εν πνεύματι διατεταγμένης επαναστατικότητος και ανερμάτιστης ελευθερίας, είχε και διαστάσεις ηθικές. Ήτανε μια μορφή ψυχικής προετοιμασίας παράλληλη με την οπτικοαισθητική, η οποία θα μας καθιστούσε άξιους να πορευτούμε δημιουργικά, κάτι σαν αυτό που έλεγε ο Σεφέρης ότι «χρειάζεται άσκηση σπουδαία και κοπιαστική για να γράψει κανείς έστω και μια λέξη». Ήταν η συμπεριφορά του δασκάλου εξόχως ενδεδειγμένη γι'αυτό.

Η γνώση, λοιπόν παρέμενε αναγκαία ως αφετηριακό στοιχείο, που θα έπρεπε μάλιστα να αποσυρθεί σε ψυχικές κρύπτες όσο εμείς θα ανιχνεύαμε την απόλυτα προσωπική μας σχέση με τους ψιθύρους του κόσμου της εμμένειας. Η σπουδή μας λοιπόν, ήταν μια μορφή προετοιμασίας για κάτι που θα ακολουθούσε και που ήταν απείρως σπουδαιότερο, μυστικότερο και ιερότερο ως ουσία ψυχική. Την βαθύτατα πνευματική αυτή προσέγγιση της δουλειάς μας την καθόριζε, πέραν φυσικά της ιδιαιτερότητας του καθενός μας, ο δάσκαλος.

(Σωτήρης Σόρογκας, «Κείμενα για πρόσωπα και βιβλία», Εναλλακτικές Εκδόσεις, Αθήνα, 2014. Επιλογή αποσπασμάτων από την επιμελήτρια.)

***“Πέτρες και κόκκινο πανί”*, 1998**
Ακρυλικό, κάρβουνο και κόκκινο πανί σε μουσαμά, 150x150 εκ.

***“Μάρμαρα”*, 1999**
Ακρυλικό σε μουσαμά, 150x200 εκ

***"Παλιά ξύλα"*, 2000**
Ακρυλικό και κάρβουνο σε μουσαμά, 30x35 εκ

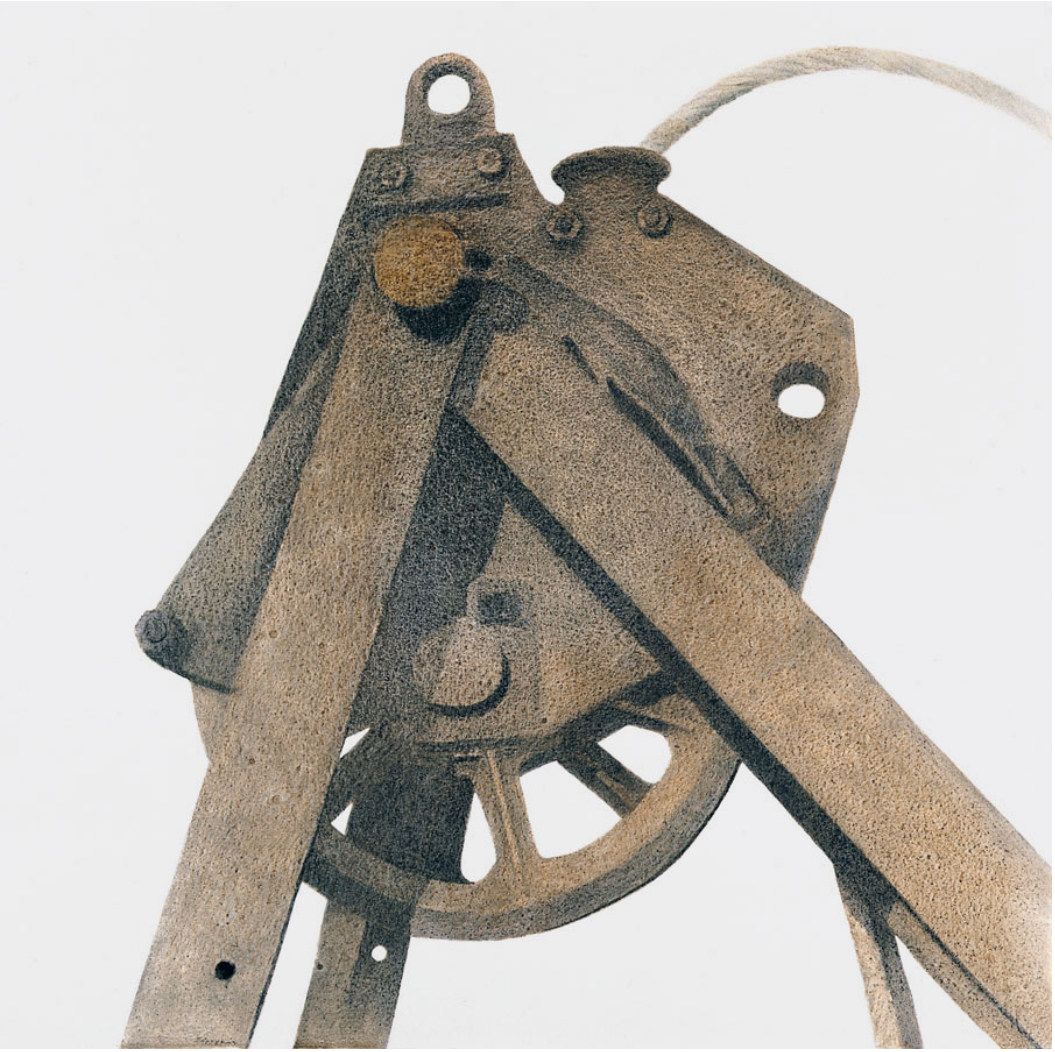

***“Τμήμα βυθοκόρου στο Λαύριο”*, 2004**
Ακρυλικό και κάρβουνο σε μουσαμά, 100x100 εκ

Καλλιόπη Τσούτσουρα

Κεραμίστρια

1956 Γεννήθηκε στην Αθήνα και απεβίωσε τον Μάρτιο του 2011.
1975-81 Μετά από σπουδές στο City of London Polytechnic, ασχολήθηκε επαγγελματικά με την κεραμική.

Συμμετείχε σε πληθώρα εκθέσεων κεραμικής στην Ελλάδα και το εξωτερικό (επιλογή)
1981 Faenza Ιταλίας/ 1982 Vallauris Γαλλίας/ 1984 Oresac Βουλγαρίας

Κάτοικος Κάντζας Παλλήνης, όπου είχε δικό της επαγγελματικό εργαστήρι, εργάστηκε στις εφαρμογές και τη παραγωγή με την κατασκευή λειτουργικών και διακοσμητικών αντικειμένων από gres, πορσελάνη, stoneware, γυαλώματα νικελίου με κρυστάλλους ή με τοπική αναγωγή στο γυαλί. Επίσης μοναδικά κεραμικά γλυπτά από χρωματισμένες πορσελάνες. Επίσης δημιούργησε καλλιτεχνική κεραμική με εξαίρετα μοναδικά έργα, χρησιμοποιώντας μια ιδιότυπη τεχνική με το συνταίριασμα ξεχωριστών κομματιών χρωματισμένου πυλού σαν ψηφιδωτά.
Πρωτοστάτησε στην ίδρυση της «Ένωσης Καλλιτεχνών Κεραμιστών Ελλάδος» (ΕΚΚΕ), διατέλεσε μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της, και συνέβαλε στην διοργάνωση εικαστικών συμβάντων στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Επίσης, δημιούργησε το Κέντρο Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών «ΚΕΕΤ».

Κατά την διάρκεια της επισκευής του ΚΕΕΤ, η Καλλιόπη ήταν η ψυχή και κινητήριος δύναμη. Είχε εκτός από το καλλιτεχνικό ταλέντο, τη μεγάλη εργατικότητα, τη δυνατή αισθητική ματιά, αλλά και το οργανωτικό χάρισμα για να γίνει το κέντρο αυτό όχι μόνο της Παλλήνης αλλά και όλων των Μεσογείων, με πολιτισμικές διασυνδέσεις με όλη την Ελλάδα. Οργάνωσε κάθε εξέταση λεπτομερειών, να επιτευχθούν με την αισθητική και την ποιότητα που αρμόζει, όχι μόνο οι υποδομές του κέντρου αλλά και οι άλλες δραστηριότητες που έγιναν πριν και αφού ολοκληρωθούν οι εργασίες.
Ήταν η άξια και εμπνευσμένη πρώτη πρόεδρος του Συλλόγου Εικαστικών Μεσογαίας.

Η Ελλάδα έχει παράδοση στην κεραμική τέχνη από την αρχαιότητα. Όμως οι παραδοσιακές αυτές τέχνες του πηλού με τα υλικά, τα εργαλεία και τους ιδιαίτερους χειρισμούς – τεχνικές της κατασκευής των κεραμικών αντικειμένων σήμερα κινδυνεύουν να χαθούν. Οι νέοι που αποφασίζουν να δουλέψουν όπως παλιά, μειώνονται συνεχώς και κατά συνέπεια η χρήση των παραδοσιακών υλικών – τεχνικών τείνει να εξαφανιστεί.

Το μεγάλο πρόβλημα στην Ελλάδα είναι η εκπαίδευση στην παραδοσιακή ή σύγχρονη κεραμική τέχνη. Είμαστε η μόνη χώρα στην Ευρώπη όπου η κεραμική τέχνη δεν έχει ενταχθεί στο εκπαιδευτικό σύστημα.

Στις χώρες της Ευρώπης, η κεραμική περιλαμβάνεται στα σχολεία πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, στο μάθημα καλών τεχνών, και η κεραμική τέχνη διδάσκεται στις ανώτατες σχολές καλών τεχνών. Το δίπλωμα της ανώτατης εκπαίδευσης στην κεραμική είναι ισότιμο με την ζωγραφική και την γλυπτική. Έτσι οι περισσότεροι σύγχρονοι Έλληνες κεραμιστές έχουν σπουδάσει στο εξωτερικό κυρίως Αγγλία, Ιταλία ή είναι αυτοδίδακτοι.

Στη βιομηχανία η παραγωγική δουλειά από τον τροχό μέχρι το φούρνο είναι καταμερισμένη σε τροχατζήδες, καλουπατζίδες, διακοσμητές και ειδικούς στην τεχνολογία με ειδικότητες όπως τα σμάλτα, τις πρώτες ύλες, πηλούς και τρόπους ψησίματος. Ο σημερινός κεραμιστής καλλιτέχνης κάνει μόνος του όλη τη δουλειά από τον πηλό μέχρι την φωτιά. Πλάθουν τα έργα τους στον τροχό ή σε ελεύθερες κατασκευές, φτιάχνουν τα σμάλτα, κατακτούν τις απίθανες δυνατότητες της σύγχρονης τεχνολογίας μέσα από πειραματισμούς στο πεδίο των χημικών επεξεργασιών (προϋπόθεση για το τελικό αισθητικό αποτέλεσμα), ελέγχουν τις λεπτές ρυθμίσεις της φωτιάς. Μέσα από όλες αυτές τις διαδικασίες γίνεται και το πέρασμα από τον τεχνίτη κεραμιστή στον καλλιτέχνη κεραμιστή.

Για τον καλλιτέχνη κεραμιστή ο πηλός έχει σήμερα να επιδείξει παγκόσμια, μια πορεία απελευθέρωσης όπου το υλικό αντιμετωπίζεται σαν εκφραστικό μέσο. Έτσι το πολλαπλό γίνεται μοναδικό και το αντικείμενο χρήσης έργο τέχνης.

Το δοχείο εξακολουθεί να είναι αντικείμενο πειραματισμού και αναζήτησης. Σ΄ αυτό συνυπάρχουν οι έννοιες ‘’κενό” και ‘’πλήρες” κάποια στιγμή σχηματοποιείται σαν όγκος μέσα στον χώρο και γίνεται καθαρά γλυπτική φόρμα που μέσα της συνυπάρχουν το σχήμα και το χρώμα. Μέσα από την αλχημεία των σμάλτων προσδίδεται στις επιφάνειες μια όψη αισθησιακή και ταυτόχρονα πνευματική.

Οι καλλιτέχνες κεραμιστές ευαίσθητοι στις βασικές ιδιότητες του υλικού που διάλεξαν, του πηλού (που άλλοτε εκμεταλλεύονται και αναδεικνύουν και άλλοτε τον ξεπερνούν με τις αισθητικές παρεμβάσεις που δεν στερούνται πρωτοτυπίας, έμπνευσης, προβληματισμού και εικαστικής έκφρασης) συνεισφέρουν στο να κατακτήσει η κεραμική τον χώρο της καθαρής πλαστικής δημιουργίας, όπου σβήνουν οι διακρίσεις ανάμεσα στις ‘’εφαρμοσμένες” και ‘’καλές” τέχνες κατακτώντας (όχι χωρίς κόπο) τις αίθουσες τέχνης, τις γκαλερί και τα μουσεία.

(Συνέντευξη στην εφημερίδα “Η Καντζα”, Οκτώβριος 1995. Επιλέχθηκαν αποσπάσματα από την επιμελήτρια)

"***Αντικείμενο***", **1990**
Πορσελάνη και stoneware ψημένα στους 1280oC , Διαμ. 33 εκ.

"***Αντικείμενο***", **1990**
Πορσελάνη και stoneware ψημένα στους 1280oC , Διαμ. 33 εκ.

“*Αντικείμενο*”, 1995
Πορσελάνη και stoneware ψημένα στους 1280oC , Διαμ. 25 εκ

“***Αντικείμενα***”, **1986**
Πορσελάνη και stoneware ψημένα στους 1280oC , Διαμ. 33 εκ. / 17 εκ

ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΑΝΟΙΧΤΑ

Στην έκθεση παρουσιάζονται έργα μελών του συλλόγου με θέματα εμπνευσμένα από τις εικόνες του αστικού περιβάλλοντος του τόπου της Μεσογαίας. Μέσα από τα έργα τους οι καλλιτέχνες αποτυπώνουν την ζωτικότητα της πόλης τους καθώς οι ανθρώπινες δραστηριότητες, θετικές ή αρνητικές συντελούν στην διαμόρφωση του τόπου και δημιουργούν την οικιστική, οικονομική αλλά και πολιτιστική του ταυτότητα. Όπου υπάρχει ο άνθρωπος υπάρχει αλληλεπίδραση δηλαδή οι δράσεις τους διαμορφώνουν το τοπίο, το τοπίο υπάρχει στο χρόνο και γίνεται σημείο αναφοράς, αποκτά ιστορία την οποία δίνει πίσω στους ανθρώπους και εξελίσσεσαι πάλι μέσα από τα έργα των κατοίκων του. Σκοπός της έκθεσης είναι τα έργα να λειτουργήσουν σαν ένα αστικό ημερολόγιο και να ενισχυθεί η προσωπική παρατήρηση.

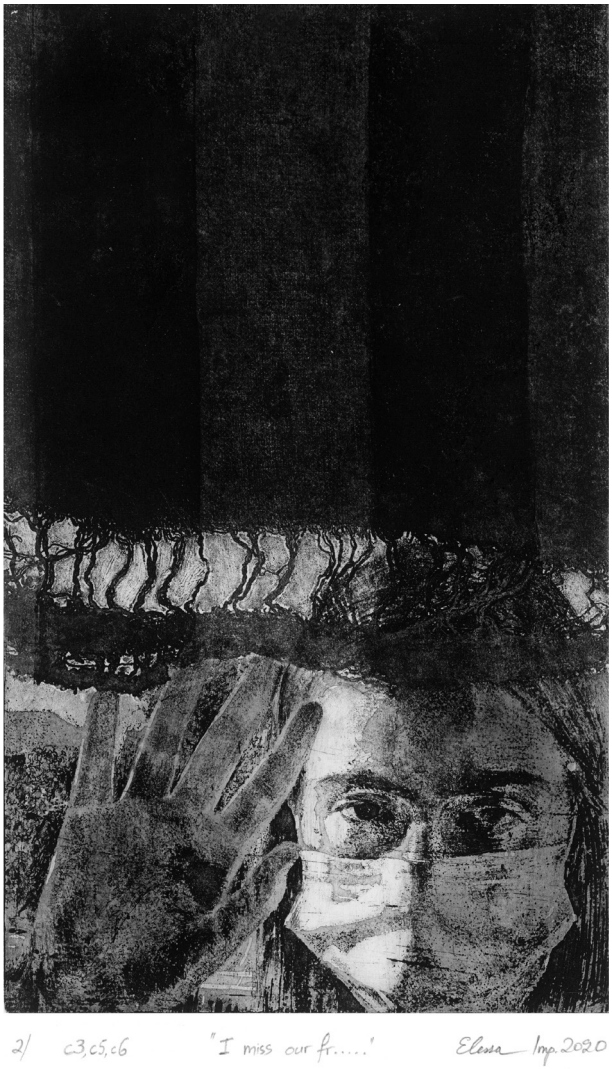

Elessa
"I miss our fr....." , 2020
Οξυγραφία (c3,c5,c6), 30x18 εκ., σε πλαίσιο 70x50 εκ.

Βαρδουλάκη Κάτια
“Mirror”, 2020
Φωτογραφική εκτύπωση, 42x39 εκ.

Βεργέτη Τζένη
"FASHION WEEK", 2020
Ακρυλικό – Ζωγραφική και Κολάζ, 70x50 εκ.

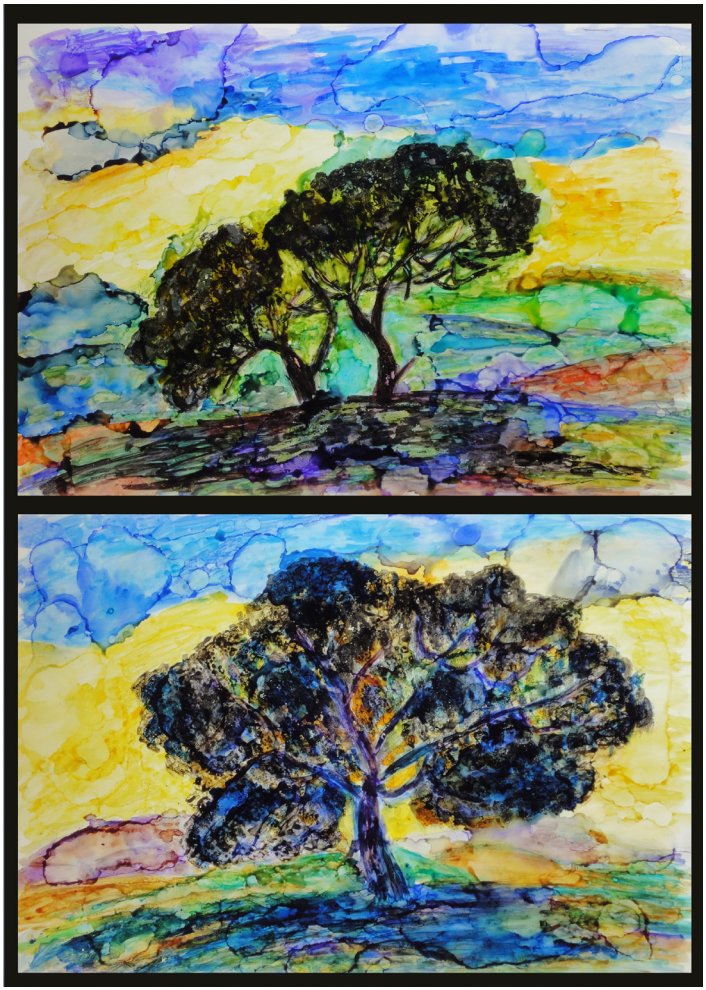

Βρετού Νινέτα
“All is new”, 2020
Φως και Ζωγραφική, 70x50 εκ.

Γεωργαρίου Γιάννης
“Στο Παράθυρο”, 2018
Κεραμική πλάκα ζωγραφισμένη με οξείδια, 50x50 εκ.

Δούμα Θαλασσινή
“Polis - meaning lost”, 2020
Φωτογραφία, 70x50εκ.

Δρακούλη Σεβαστή
“Με τα μάτια ανοιχτά”, 2020
Χαρτοπολτός - Ακρυλικό σε χαρτόνι, 36x36x29 εκ.

Καζάκου Άννα
“Ο Κήπος Που Χάσαμε”
Ύφασμα Denim, 70x50 εκ.

Ανδρέας Καλακαλλάς
“Οπερα”, 2017
Χαλκός, 47x14x10 εκ.

Καραμούζη Ράνια
"Μέρες λύπης", 2020
Φωτογραφία με επικόλληση, 50x70 εκ.

Κατσιαφίκα Νταϊαν
“Θρήνος. Σε τι είδους έδαφος στέκομαι;”, 2020
Ακουαρέλα σε χαρτί, 25x22.5 εκ.

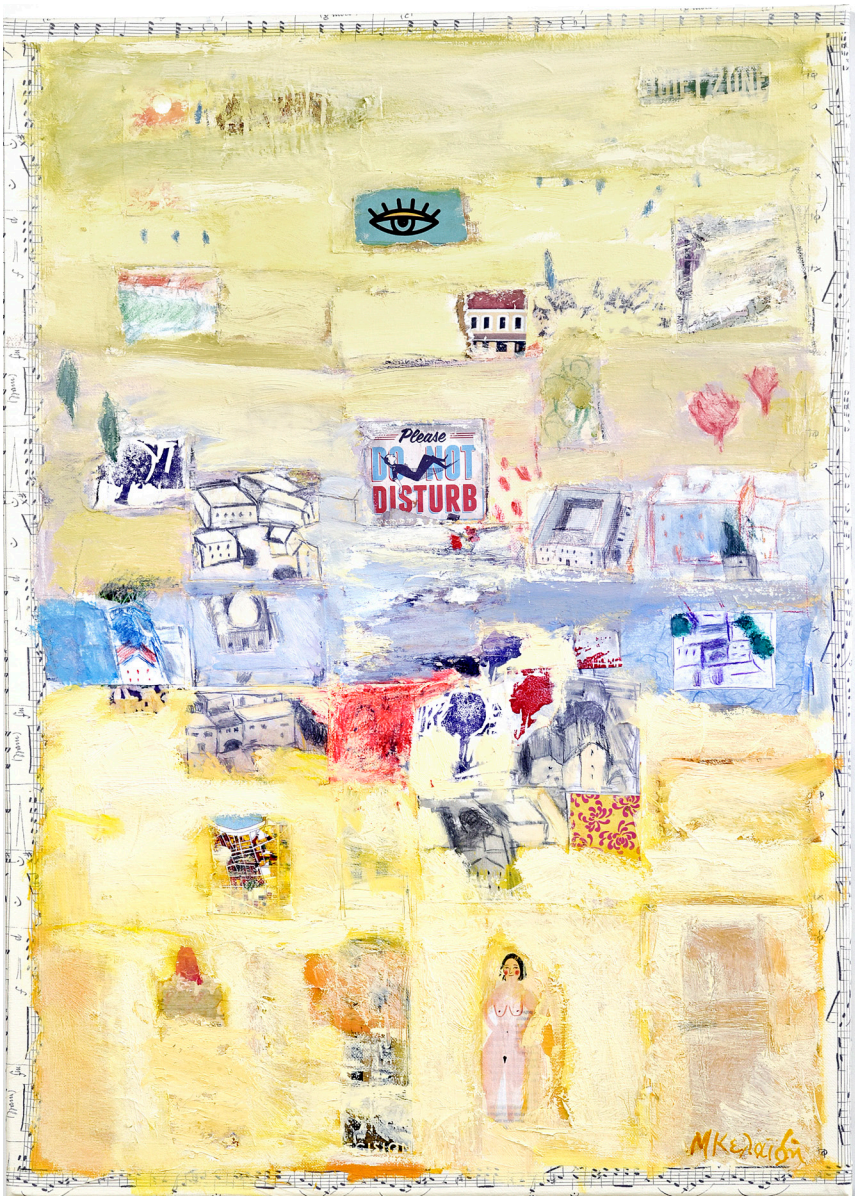

Κελαϊδή Μαρία
"Quiet Zone", 2020
Μικτή τεχνική, 70x50 εκ.

Κοτσομίτη Λου
“Απολιθώματα οστών” (Δήμος Ραφήνας - Πικερμίου), 2020
Ακρυλικό και κολλάζ, 70x50 εκ.

Λυμπεραίου Χρυσάνθη

"ΗΛΙΟΤΡΟΠΙΣΜΟΣ", 2020.

Η ιδιότητα των φυτών να παρακολουθούν την πορεία του ήλιου ακόμα και κάτω από αντίξοες συνθήκες...
Πηλός stoneware, υαλώματα 1250oC, 120x62x26 εκ.

Λυρίτη Μπέττυ
“Από μέσα”, 2020
Μικτή τεχνική (μελάνι, μολύβι) σε χαρτί, 60x50 εκ.

Μαλταμπέ Δήμητρα
"Ενδιάμεσοι Χώροι IX", 2020
Εκτύπωση σε χαρτί, ψηφιακά επεξεργασμένες φωτογραφίες, 60x50εκ.

Μανίνης Δημήτρης
“Καθώς η πόλη σε κοιτάζει”, 2020
Επιτοίχια κατασκευή από ξύλο τζάμι, καθρέφτης, αλουμινόχαρτο, μεταβαλόμενος φωτισμός 50x40x15 εκ.

Ματζουράνη Ανδρικοπούλου Όλγα
“ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ”,
Ακρυλικό σε ξύλο, 70x25 εκ.

Μιχαλακοπούλου Ελένη
"Βραδυνή έξοδος", 2019
Μικτή τεχνική σε χαρτί ακουαρέλας, 60 x 46 εκ.

Μπέργιου Ρίκα
"Η Άνοιξη του εγκλεισμού", 2020
Ακρυλικό και crayons σε καμβά, 50x70 εκ.

Μπερτόλης Θωμάς
“Εγκατάλειψη”, 2020
Soneware Vicentina 1180 oC, 16x36,5x53 εκ.

Μπλιάτσου Γεωργία
“Μάτια ερμητικά κλειστά”, 2017
Μικτή τεχνική - ακρυλικό, 43Χ43 εκ.

Παπανδρέου Βασιλική
"Συνωστισμός και Καραντίνα", 2020
Υδατογραφία, 70x50 εκ.

Παππά Άννα
“Βυρσοδεψείο”, 2020
Ακρυλικό, 70x50 εκ.

Πολύζος Βαγγέλης
“Ροδιά”, 2020
Μπρούντζος και μηλοκόραλο, 25x25 εκ.

Σταύρου Τίτα
"Επιλεκτικές αξίες ", 2020
Μικτή τεχνική - ακρυλικό, τσιμέντο και αντικείμενα, 70x50 εκ.

Τριανταφύλλου Αντώνης
"Το Πέρασμα", 2018
Μάρμαρο Διονύσου, 30x20x15 εκ.

Τσεβά Αγγελική
“ Για την αγάπη μου στη θάλασσα”, 2015
Κεραμικό γλυπτό, λευκός πηλός, σμάλτο perchiano, σύνθεση χρωματική (οξείδιο χαλκού και κοβαλτίου) ψημένο στο ειδικό καμίνι κεραμικής,1060oC, 50x30x10 εκ

Φλώρου Ρένα
“Χωρίς τίτλο”, 2018
Μικτή τεχνική σε μουσαμά, 70x50 εκ.

Χατζή Αθηνά
“Μανάβης”, 2020
Ακρυλικό σε καμβά

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ

ΔΗΜΟΣ ΠΑΛΛΗΝΗΣ
ΑΝΘΟΥΣΑ - ΓΕΡΑΚΑΣ - ΠΑΛΛΗΝΗ

Κ.Ε.Α.Π.Π.
ΔΗΜΟΥ ΠΑΛΛΗΝΗΣ

MELISMA events

ACTION 24

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗ

Glossomatheia
Language learning & research center

Ο κατάλογος τυπώθηκε το Σεπτέμβριο του 2020.